

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobců **a) M. Č. spol. s r. o., a b) L. J.**, nar. xx, obou právně zastoupených JUDr. Daliborem Vančurou, advokátem se sídlem Palackého třída 115/27, 288 02 Nymburk, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) R.E. a.s., 2) P. L., a 3) P. F., s. r. o., zastoupené Mgr. Janem Hrazdírou, advokátem se sídlem Na Příkopě 15, Praha 1, **o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. 014958/2012/KUSK, sp. zn. SZ_014958/2012/KUSK/3 a ze dne 13. 11. 2012, č. j. 152507/2012/KUSK, sp. zn. SZ_152507/2012/KUSK/2,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. 014958/2012/KUSK, sp. zn. SZ_014958/2012/KUSK/3 a rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru životního prostředí, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 100/81600/2010, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žaloba **žalobce b)** proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2012, č. j. 152507/2012/KUSK, sp. zn. SZ_152507/2012/KUSK/2, **s e z a m í t á .**
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit **žalobci a)** na nákladech řízení k rukám jeho právního zástupce, JUDr. Dalibora Vančury, částku 11.200,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Ve vztahu **mezi žalobcem b) a žalovaným** nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 16. 3. 2012 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce a) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. 014958/2012/KUSK, sp. zn. SZ_014958/2012/KUSK/3 [dále též jen „napadené rozhodnutí I.“], kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), ze dne 9. 11. 2011, č. j. 100/81600/2010, jímž bylo ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 a bod 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění zákona č. 186/2006 Sb., (dále jen „vodní zákon“) povoleno osobě zúčastněné 1) nakládání s povrchovými vodami k účelu využívání energetického potenciálu povrchové vody malou vodní elektrárnou (dále jen „MVE“) Čelákovice a k účelu zajištění průtoku vody rybím přechodem (dále jen „povolení k nakládání s vodami“). Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 11. 4. 2012, č. j. 3 A 32/2012-36 vydaným dle § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupil věc zdejšímu soudu.

Žalobou ze dne 23. 11. 2012 se žalobce b) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2012, č. j. 152507/2012/KUSK, sp. zn. SZ_15207/2012/KUSK/2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce b) proti rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 100/60379/2007, jímž bylo ve smyslu § 15 odst. 1 vodního zákona povoleno provedení stavby MVE a rybího přechodu Čelákovice na pozemcích parc. č. xx, v k. ú. Káraný pro účel využití energetického potenciálu vodního toku a stávajícího jezu a zlepšení podmínek pro migraci ryb (dále jen „stavební povolení“). Řízení o této žalobě, původně evidované pod sp. zn. 46 A 62/2012, soud spojil z důvodu vzájemné podmíněnosti obou napadených rozhodnutí ke společnému projednání (§ 39 s. ř. s.).

Žaloba ve vztahu k povolení k nakládání s vodami

Žalobce a) v prvním bodu své žaloby stručně popsal průběh vodoprávního řízení, jehož byl účastníkem, přičemž shledal, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Namítl, že odběr vody povolený osobě zúčastněné 1) jemu samotnému sníží možnost odběru vody v rámci provozu vodního díla Čelákovice, čímž by mu vznikla újma trvalého charakteru a došlo by k poškození jeho práv, která nabyly dříve vydanými rozhodnutími.

Na tato tvrzení navázal ve druhém žalobním bodu, kdy namítl, že v povolení k nakládání s vodami nejsou uvedeny žádné omezující podmínky pro nakládání s vodami a není vyjádřena ani priorita využití energetického potenciálu řeky Labe v daném úseku pro žalobce a). Manipulace s vodou, resp. podmínky nakládání s vodami, musí být dle názoru žalobce a) přímo stanoveny žadateli ve vydaném povolení k nakládání s vodami, které by mělo obsahovat alespoň mezní hodnoty – stavy, kdy předmětné povolení k nakládání s vodami lze využívat při přítocích do jezové zdrže jezu vodního díla Čelákovice měřeno pod posledním odběrem nad určitou hodnotu. Nejedná se totiž o jediný odběr vody v dané

lokalitě. Žalobce a) poukázal na odůvodnění rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 5. 3. 2010, č. j. 4862/2010-10000 a současně na závěry znaleckého posudku ze dne 5. 2. 2009, č. 598/2/2009, zpracovaného Ing. J. M., CSc. (dále též „posudek Ing. M.“) a odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2012, č. HS 1225401501, zpracovaného prof. Ing. J. Š., CSc. („dále též odborné vyjádření prof. Š.“). Usoudil, že nestanovením podmínek v povolení k nakládání s vodami pro MVE došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní řešení otázky, která je předmětem řízení, a dále též k porušení ustanovení § 9 vodního zákona v návaznosti na § 3 písm. g) vyhlášky č. Ministerstva zemědělství č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „prováděcí vyhláška vodního zákona“), podle nichž rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami musí obsahovat „stanovení podmínek, za kterých se nakládání s vodami povoluje. Předmětné povolení dále neobsahuje určení polohy místa nakládání s vodami v souladu s nařízením vlády č. 430/2006 Sb., o stanovení geodetických referenčních systémů a státních mapových děl závazných na území státu a zásadách jejich používání (dále jen „nařízení vlády č. 430/2006“). Žalobce a) je rovněž přesvědčen, že žalovaný se dostatečně nezabýval existencí dvou malých vodních elektráren v dané lokalitě a neurčil žádnou podmínku pro zachování priority. Pouhý odkaz, že energetický potenciál povrchové vody v čelákovické labské zdrži je možno využívat, pouze nedojde-li ke snížení hladiny vody na čelákovickém labském jezu pod nominální výšku hladiny vody stanovenou platným vodoprávním rozhodnutím, nepovažuje žalobce a) za stanovení podmínky, ale za konstatování předpokladu pro vydání rozhodnutí. Tímto způsobem se však neřeší problematika nově udělovaného povolení k nakládání s vodami za existence již vydaného jiného povolení k nakládání s vodami pro jiný subjekt na témže vodním díle, kdy navíc platné povolení k nakládání s vodami pro čelákovický jez bylo vydáno v době, kdy energetický potenciál řeky Labe využíval k výrobě elektrické energie pouze jeden subjekt, s jehož existencí se při budování vodního díla čelákovického jezu počítalo. S ohledem na tuto skutečnost se žalobce a) domnívá, že postup žalovaného je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu. K osvědčení skutečností tvrzených v tomto bodu žalobce a) navrhl provést důkaz oběma shora zmiňovanými znaleckými posudky.

Ve třetím žalobním bodu byly namítány nedostatky ve výroku povolení k nakládání s vodami, v němž žalobce a) postrádal označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a taktéž označení subjektu, jemuž se povolení uděluje. Výrok obsahuje pouze označení předmětu v účelu týkajícím se provozování MVE, avšak vodní elektrárna nemůže být oprávněným subjektem, a proto měl žalovaný zrušit rozhodnutí povolující nakládání s vodami pro neurčitost.

Čtvrtý žalobní bod se týkal protichůdných závěrů znaleckých posudků. Nevyhověl-li vodoprávní úřad návrhu žalobce a) na ustanovení nového znalce, potom se měl s touto skutečností řádně vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný se však s posudkem Ing. M. vypořádal nepravdivým, ničím nepodloženým tvrzením, když uvedl, že závěry oponentního posudku nevycházejí z dlouhodobých hydrologických charakteristik. Žalobce a) s tímto názorem nesouhlasí a naopak shledává u tohoto posudku kladným, že aktualizuje dopad rozhodnutí na současný stav zjištěný v místě předmětného vodního díla v době rozhodování. Tento posudek rovněž obsahuje informaci zásadního charakteru, a to že průtok

v hlavním řečišti neodpovídá údajům uvedeným v dokladu, se kterým bylo v původním řízení počítáno a na který odkazoval i protichůdný posudek ze dne 19. 5. 2008, č. 16/2/2008 zpracovaný doc. Ing. L. S., Csc. (dále jen „posudek doc. S. z roku 2008“). Navzdory tomu však napadené rozhodnutí odkazuje pouze na posudek doc. S., přestože v mezidobí se změnilly podmínky a byly předloženy důkazy, které závěry tohoto posudku zpochybňují, přičemž vodoprávní úřad tato zpochybnění nijak nevyvrátil. Dle názoru žalobce a) nelze brát posudek doc. S. za základ napadeného rozhodnutí a žalovaný měl nechat zpracovat znalecký posudek nový, který by jednoznačně posoudil vzniklou situaci v čelákovické labské zdrži s ohledem na již existující práva ve vztahu k novému povolení k nakládání s vodami, nebo alespoň vyslechnout oba znalce, aby své závěry mohli vysvětlit, a rozhodnout až na základě těchto zjištění.

V pátém žalobním bodu žalobce a) brojil proti nesprávnému hodnocení důkazu – odborné studie „Měření hydraulických poměrů na toku přivádějícím vodu na MVE M. Č.“ zpracované společností H. s. r. o., ze které vyplývá, že při udržování nominální hladiny na jezu MVE M. Č. nemůže využít povolené nakládání s vodami v plném rozsahu, z čehož žalobce a) opět vyvodil nutnost stanovení omezujících podmínek pro povolené nakládání s vodami. V návaznosti na to rozporoval odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, v níž žalovaný uváděl, že žalobce a) může jemu povolené maximální množství povrchové vody využít i v okamžiku, kdy se hladina na čelákovickém jezu bude pohybovat okolo výšky nominální hladiny 171,59 m. n. m. Dle žalobce a) však z předložené studie plyne, že při hladině 171,63 a nižší není MVE žalobce a) za současného provozu schopna zpracovat množství vyšší než $8,5 \text{ m}^3 \text{ s}^{-1}$. K prokázání skutečností uváděných v tomto bodě žalobce a) navrhl důkaz výpovědi zpracovatele shora uvedené studie.

V šestém žalobním bodu je žalovanému vytýkáno, že v odvolacím řízení prováděl dokazování mimo ústní jednání, v obnoveném řízení pak nebylo vůbec nařízeno ústní jednání ani místní šetření, čímž nebyl zjištěn skutečný stav věci. Žalobce a) nemohl na závěry rozhodujícího orgánu reagovat, čímž byla porušena jeho práva vyplývající z ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.

V sedmém žalobním bodu žalobce a) poukázal na nesprávné vymezení okruhu účastníků obnoveného řízení a na absenci rozhodnutí o jeho odvolání proti usnesení vodoprávního úřadu ze dne 10. 10. 2011, č. j. 100/81600/2010, v němž byl žalobce a) uveden ve výčtu účastníků a poučen o možnosti podat odvolání. Ve vztahu k chybnému vymezení okruhu účastníků pak zdůraznil, že žalovaný přiznal postavení účastníka řízení osobě zúčastněné 3), která nemůže být povoleným nakládáním s vodami vůbec ovlivněna. Při tomto nazírání by žalovaný musel přiznat postavení účastníka též provozovateli MVE v Brandýse nad Labem, kde je horní hladina ovlivňována manipulací na MVE osoby zúčastněné 1). V rámci tohoto bodu žalobce a) rovněž poukázal na vyloučení odkladného účinku odvolání vodoprávním úřadem v rozporu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu a bagatelizaci tohoto pochybení žalovaným. Taktéž argumentoval neurčitostí napadeného rozhodnutí z důvodu absence údajů pro účely vodoprávní evidence dle vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 7/2003 Sb., o vodoprávní evidenci, ve znění účinném do 1. 1. 2014.

V závěrečném osmém žalobním bodu žalobce a) namítal, že vodoprávní úřad dosud nerozhodl o jeho žádosti ze dne 3. 11. 2004, ačkoliv byla podána dříve než žádost osoby zúčastněné 1) podaná dne 21. 2. 2007. Řízení o žalobcově žádosti totiž bylo přerušeno

s výzvou k doplnění chybějících dokladů, které žalobce dne 30. 3. 2005 předložil. Od té doby však nebylo o jeho žádosti nijak rozhodnuto, ani nebylo sděleno, zda tyto doklady trpí nějakými dalšími nedostatky. Jelikož žádost žalobce a) byla podána dříve, existovala zde vůči žádosti druhé překážka ve smyslu § 48 správního řádu, neboť vyhovění jedné žádosti vylučuje vyhovění žádosti druhé. Řízení o žádosti osoby zúčastněné 1) bylo zastaveno nebo přerušeno až do rozhodnutí o žádosti žalobce a), kde byl vodoprávní úřad naopak nečinný. Je přitom nepřipustné, aby o dříve podané žádosti rozhodnuto nebylo a v jiné žádosti v téže věci, jež musela být rovněž doplňována, se dále pokračovalo. Žalobce a) v tomto postupu spatřuje zcela zřejmé znevýhodnění jednoho účastníka oproti druhému v rozporu se zásadou rovnosti účastníků vyjádřené v ustanovení § 7 správního řádu, když navíc žalovaný v tomto směru připouští pochybení vodoprávního úřadu, ale nepovažuje jej za nezákonné.

Podáním ze dne 26. 2. 2012 žalobce a) doplnil svou žalobní argumentaci o stanovisko Ing. M. vyvracející důvod, pro který se žalovaný nezabýval předloženým znaleckým posudkem, ačkoliv jej dříve onačil za důvod obnovy řízení. Dále pak žalobce a) shrnul obsah tohoto stanoviska týkající se nesprávných závěrů žalovaného ohledně vlivu povoleného nakládání na dříve povolené stavby v dané lokalitě.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 6. 2012 k žalobě žalobce a) nejprve předestřel, že se ve svém rozhodnutí vypořádával pouze s námitkami uvedenými v odvolání, jak mu nařizuje ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, a nikoliv těmi, které žalobce a) ve svém odvolání neuvedl. Dále uvedl, že žalobce a) ve své žalobě v rozporu s ustanovením § 65 odst. 2 s. ř. s. neprokázal, ani netvrdil, jaké jeho konkrétní právo bylo porušeno, ani zda je porušení jeho případného práva natolik intenzivní, aby mělo za následek nezákonnost rozhodnutí. Právo na využívání maximálního množství vody není základním hospodářským právem garantovaným čl. 25 až 36 Listiny. Následně zrekapituloval průběh rozhodovacího procesu, v němž proběhla řada řízení o řádných a mimořádných opravných prostředcích podávaných žalobcem a), přičemž se nemohl ztotožnit s žalobní námitkou, že předchozí obnovené řízení bylo stíženo vadami, neboť to nebylo součástí odvolacího řízení a nemělo tudíž na napadené rozhodnutí vliv. Žalobce a) měl a mohl výsledek tohoto řízení nechat přezkoumat v samostatném řízení. Žalovaný rovněž zdůraznil existenci omezujících podmínek ve vydaném povolení k nakládání s vodami, v nichž vodoprávní úřad rovněž stanovil, že předmětná MVE smí využívat energetický potenciál povrchové vody v labské zdrži pouze v případě, že nezpůsobí snížení hladiny vody na čelákovickém labském jezu pod kótu 171,59 m. n. m., čímž dle žalovaného ochránil existující práva žalobce a) na nezměněný stav výše nominální hladiny a množství odběru povrchových vod. Všechna vydaná povolení k nakládání s vodami jsou omezena maximálním množstvím vody v korytě toku, oprávněným však nezaručují, že na takto povolené maximální množství vody jim vzniká právní nárok, nebo že toto maximální množství vody bude vždy dodrženo. Ve vztahu k množství vody a jejímu průtoku zde existují i další omezující kritéria jako např. stanovení minimálního zůstatkového průtoku či vliv srážek a sucha. Na nereálnost využití maximálního množství vody měl být žalobce a) upozorněn již v rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2004, č. j. 9088-74714/04/OŽP/V-Vi, v němž mu byly stanoveny omezující podmínky a jímž bylo změněno rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 6. 4. 2004, č. j. 100/20728/2003, kdy schválené povolení k využívání energetického potenciálu povrchových vod zvýšením maximálního množství z původních $8,8 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$ bylo zvýšeno na $15 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$, tedy téměř na dvojnásobek.

Žalovaný se též vyjádřil k nevyřízené žádosti žalobce z roku 2004. Potvrdil, že vodoprávní úřad dne 3. 11. 2004 přijal žádost o navýšení nakládání, ale protože neobsahovala všechny náležitosti, vyzval jej k odstranění vad žádosti a řízení přerušil. Žalobci a) byla tato výzva doručena do vlastních rukou dne 4. 2. 2005, avšak nijak na ni nereagoval.

Žalovaný rovněž usoudil, že hlavním účelem podané žaloby je snaha žalobce a) domoci se bezpodmínečného zajištění maximálního odběru povrchových vod. Opětovně zdůraznil, že právo žalobce a) na využívání energetického potenciálu povrchových vod zůstává zachováno i při dodržení vzdouvání povrchových vod na labském jezu na základě povolení vodoprávního úřadu právě k výši nominální hladiny vody na kótě 171,59 m. n. m. Turbíny žalobce totiž nejsou s to protékající vodu plně využít, a to jednak kvůli sedimentům v přiváděcím kanále a jednak kvůli jejich technickému stavu. Jakékoliv další navýšení hladiny vody nad jezem by zasáhlo do právem chráněných práv vlastníků nemovitostí podél vodního toku. Domáhal-li se žalobce a) zvýšení hladiny vody nebo navýšení průtoku vody v napájecím kanále jeho MVE, mohl a měl za tímto účelem zahájit správní řízení. Pokud jde o žalobcem a) odkazovaný posudek Ing. M., ten se stal pro účely řízení obsoletním, neboť hodnotil podmínky stanovené rozhodnutím ze dne 8. 1. 2009, č. j. 167981/2008/KUSK/9, které však bylo již zrušeno. V naposledy vydaném povolení k nakládání s vodami jsou tyto podmínky formulovány jinak a vytváří zcela jiné prostředí pro odběr povrchových vod. Stanovisko ze dne 21. 3. 2012, předložené žalobcem a) k této problematice v rámci doplnění jeho žaloby, vůbec nebylo předloženo v průběhu správního řízení, proto jej vodoprávní úřad nemohl nijak projednat a ani žalovaný na něj v průběhu odvolacího řízení nemohl nijak reagovat (§ 89 odst. 2 správního řádu). Tento nedostatek nezaviněný žalovaným nemůže být vadou řízení ani rozhodnutí obou stupňů.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce a) připojením repliky ze dne 30. 7. 2012. Trval na tom, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť je nositelem práva k nakládání s vodami přiznaného rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 6. 4. 2004, č. j. 100/20728/2003, potvrzeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 8. 2004, č. j. 9088-74174/04/OŽP/V-Vi. Nově vydávaná povolení k nakládání s vodami nesmí zhoršovat podmínky již vydaným povolení, ani je jinak omezit. Napadeným rozhodnutím žalovaného však bylo toto právo žalobce a) porušeno, protože povolení dalšího nakládání s vodami pro jiný subjekt v téže lokalitě bez stanovení omezujících podmínek musí zcela jasně negativně ovlivnit již dříve vykonávaná práva. Dle žalobce a) podmínky stanovené v napadeném rozhodnutí nelze považovat za omezující podmínky upravující výkon dvou práv k nakládání s vodami v jedné lokalitě. I když nebude způsobeno snížení hladiny výkonem jednoho práva, dojde k omezení výkonu práva druhého, protože v čelákovické zdrži je stále stejné množství vody, které nemohou zpracovávat najednou dva subjekty, aniž by se omezovaly, zvláště za situace, kdy průtok je nižší než součet rozsahu povolených nakládání s vodami. Žalobce a) popřel, že by v předmětné věci požadoval zvýšení hodnoty nominální hladiny, ale žádal, aby i s provozem MVE osoby zúčastněné 1) byly zajištěny provozní podmínky, které byly dlouhodobě udržovány správcem toku dle dříve platného manipulačního řádu. Žalobce a) též považoval za nevhodný žalovaným učiněný poukaz na případné nové rozhodnutí týkající se minimálního zůstatkového průtoku, protože tím by byli omezeni všichni oprávnění účastníci, avšak napadeným rozhodnutím je omezen pouze žalobce a), zatímco druhý oprávněný získává výhodu, ač jeho právo vzniklo později. Dále se ohradil proti tvrzení žalovaného, že by svou žádost z roku 2004 nedoplnil, naopak poukázal

na svá podání ze dne 24. 3. 2005 a 30. 3. 2005, jimiž potřebné doklady doplnil, ale od té doby nebylo v dané věci nijak rozhodnuto, ani nebyla učiněna výzva k dalšímu doplnění. Proto mělo být nejdříve rozhodnuto o jeho žádosti a řízení o žádosti osoby zúčastněné 1) mělo být zastaveno. Žalobce a) rovněž nesouhlasil s argumentací žalovaného ohledně obsolence posudku Ing. M., neboť v takovém případě by musel být obsoletní i posudek doc. S. z roku 2008, na jehož závěrech je napadené rozhodnutí postaveno. Dle žalobce a) jsou naopak závěry posudku Ing. M. obecně platné, protože konstatují nutnost stanovení omezujících podmínek pro později vydávané rozhodnutí o povolení nakládání s vodami v téže lokalitě. V daném případě však v rozhodnutí takové podmínky uvedeny nejsou, ač ve správním řízení takovou povinnost uložil ministr zemědělství ve svém rozhodnutí ze dne 5. 3. 2010, č. j. 4862/2010-10000. Odborné vyjádření prof. Š. nechal žalobce a) zpracovat právě za účelem vyloučení výtek proti znaleckému posudku, přičemž závěry tohoto odborného vyjádření rovněž potvrzují nutnost stanovení omezujících podmínek pro odběry schválené nově vydávanými povoleními k nakládání s vodami, a to právě ve vztahu k odběrům realizovaným již na základě stávajících povolení. V závěru své repliky žalobce a) připojil nový žalobní bod, v němž žalovanému vytkl nezákonnost jeho rozhodnutí kvůli absenci stanovení minimálního zůstatkového průtoku dle ustanovení § 36 vodního zákona. Nově taktéž namítal, že dle ustanovení § 9 odst. 5 vodního zákona je povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, možno vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu, pokud se nejedná o dílo již existující nebo povolené. Nové řízení po obnově řízení se řídí právní úpravou platnou v době zahájení nového řízení, proto se měl žalovaný řídit právní úpravou účinnou od 1. 8. 2010 po novele č. 150/2010 Sb. Napadené rozhodnutí tak dle žalobce a) vychází z mylného předpokladu, že stavební povolení ke stavbě elektrárny osoby zúčastněné 1) ze dne 22. 4. 2009 nabylo právní moci. Toto stavební povolení však bylo doručeno účastníku řízení, žalobci b), jenž je vlastníkem budov, v nichž žalobce a) provozuje MVE Čelákovice, až dne 30. 7. 2012, a teprve od tohoto data běžela žalobci b) lhůta k podání odvolání [*zmiňované stavební povolení je předmětem žaloby podané v této spojené věci žalobcem b) - pozn. soudu*]. V době vydání rozhodnutí napadeného žalobou žalobce a) zde tedy pravomocné stavební povolení neexistovalo. Ve zbývajících částech své repliky žalobce a) poukázal na svou dosavadní žalobní argumentaci.

Osoba zúčastněná 1) ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2012 se nejprve zaměřila na stěžejní žalobní argumentaci týkající se nedostatečného stanovení omezujících podmínek pro nakládání s vodami. V souvislosti s tím poukázala na závěry nově předloženého posudku doc. S. ze dne 24. 6. 2012, č. 30/2/2012 (dále jen „posudek doc. S. z roku 2012“), který ke svému vyjádření rovněž přiložila. Z tohoto posudku pak citovala některé stěžejní pasáže, ohledně relativní jednoduchosti situace okolo nové MVE navzdory množství zpracovaných podkladů, dále z něj citovala vyjádření týkající se klíčových podmínek nepodkročení nominální hodnoty 171,59 m. n. m., a rovněž citovala závěr, že za normálního stavu mohou všichni odběratelé odebírat ze zdrže vodu, avšak pravobřežní MVE musí zajišťovat regulaci hladiny, která začíná při vyšších průtocích, než jsou schopni odebrat ostatní, a proto ve výsledku odebírá jen tolik, kolik zbývá po všech ostatních, a je tak v prioritách odběru poslední, tudíž lze stanovení jiných priorit považovat za nekonstruktivní. Ve vztahu k věcným žalobním argumentům pak osoba zúčastněná 1) upozornila na některé skutečnosti týkající se povolení k nakládání s vodami ve vztahu k levobřežní MVE. Prvně citovala část vyjádření společnosti H. s. r. o. uvádějící, že při hladině 171,63 m. n. m. a nižší není žalobce a) za současného stavu schopen zpracovat množství vyšší než 8,5 m³s⁻¹. Dále citovala část

odborného vyjádření prof. Š. uvádějící, že vodoprávním rozhodnutím určená hodnota odběru $Q=15 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$ je při výrobě elektrické energie dosažitelná, jak ukazují zkušenosti provozu žalobce a) a výsledky měření proudu při úrovni hladiny 171,73 m. n. m., kdy při snížení hladiny pod tuto úroveň dochází k postupnému odstavování turbín z provozu nejpravděpodobněji vlivem nevhodných nátokových podmínek. Pro účely pokrytí požadovaného odběrového limitu $Q=15 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$ byla navrhována řešení formou technické úpravy spočívající ve zvětšení ponorů vtoků nebo úpravě vtokových kusů turbín předmětné MVE, stejně tak pro případ ekonomického využití primárního hydroenergetického potenciálu při dodržení úrovně nominální hladiny byla zmiňována technická úprava turbínových vtoků případně vlastních turbín na úrovni rekonstrukce. Ve vztahu k neuspokojivému stavu hydroelektrárny žalobce a) nakonec osoba zúčastněná 1) citovala část posudku doc. S. z roku 2012, že levobřežní MVE nemá kromě vlastních dispozičních, stavebních a technologických omezení žádnou další překážku využívat přidělený průtok, naopak lze pochybovat o využitelnosti takto umrtveného energetického potenciálu. Z výše uváděné argumentace pak osoba zúčastněná 1) vyvodila závěr, že způsob nadefinování omezujících podmínek v povolení k nakládání s vodami byl v daném případě k zachování práv z dříve vydaných povolení k nakládání s vodami formulován naprosto přesným a odborně správným způsobem. Zároveň žalobce a) ve využívání oprávnění k nakládání s vodami omezuje stav vlastní technologie a její stavební části, týkající se MVE osoby zúčastněné 1).

Ve druhé části svého vyjádření osoba zúčastněná 1) rozporovala žalobcem a) namítaná procesní pochybení. Upozornila, že hned na první straně tohoto rozhodnutí je výslovně uvedeno, že je vydáno právě ve prospěch osoby zúčastněné; žalobce a) nesprávně cituje účel rozhodnutí, a proto nelze souhlasit s námitkou týkající se absence oprávněného subjektu. Nesouhlasila ani s námitkou brojící proti nevypořádání protichůdných znaleckých posudků, neboť v řízení byl zpracován jak posudek Ing. M., tak posudek doc. S. z roku 2008. Vodoprávní úřad si navíc vyžádal vyjádření osoby zúčastněné 2), která jednoznačně potvrdila závěry uvedené v posudku doc. S. z roku 2008, naopak posudku Ing. M. vytkla nepřesnosti a sama navrhla podmínky, které byly následně vodoprávním úřadem přejaty. Není též pravdou, že posudek doc. S. z roku 2008 byl zpochybněn, neboť po celou dobu řízení byl zpochybňován pouze žalobcem a). Osoba zúčastněná 1) opět citovala tento posudek v části, podle níž je věc z odborného hydrologického hlediska velmi jednoduchá a ve zdánlivě nepřehlednou se mění teprve v popisu žalobce a). K rozhodnutí o volbě důkazních prostředků a jejich interpretaci osoba zúčastněná 1) odkázala na zásadu volného hodnocení důkazů. Ve vztahu k vyjádření společnosti H. s. r. o. dále usoudila, že argumentace nemožností MVE zpracovávat při hladině 171,63 m. n. m. a nižší množství vyšší než $8,5 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$ je věcně nesprávná a ve svém důsledku (umrtvování energetického potenciálu) směřuje proti žalobci a). K nesprávnému vymezení okruhu účastníků řízení o vydání povolení k nakládání s vodami osoba zúčastněná 1) dodala, že stanovení účastníků nebylo předmětem žalobcem a) citovaného usnesení ze dne 10. 10. 2011. Lhůta na odvolání byla do oznámení o zahájení řízení vložena administrativní chybou, což však nemělo vliv na průběh řízení, naproti tomu lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí ve věci byla řádně vypsána a dodržena. K otázce dřívějšího vyřizování žádostí osoba zúčastněná 1) dodala, že to byla ona, kdo jako první doložila kompletní žádost o vydání povolení k nakládání s vodami v předmětné lokalitě. Vzhledem k výše uvedeným argumentům osoba zúčastněná 1) uzavřela, že veškeré žalobní námitky lze považovat za nepodstatné a nedostatečné. Žalobce a) je opakovaně používá ve

svých vyjádřeních a opravných prostředcích a většina z nich byla vyvrácena v předchozích rozhodnutích ve věci. Proto navrhla žalobu podanou žalobcem a) zamítnout.

Osoba zúčastněná 2) se k žalobě nevyjádřila.

Osoba zúčastněná 3) ve svém sdělení ze dne 19. 7. 2012, v němž zároveň oznamovala svůj záměr uplatňovat práva ve smyslu dle § 35 s. ř. s., uvedla, že provoz a výkon MVE je určen průtokem a spádem vody, jenž je dán výškou horní a spodní hladiny řeky, a proto v případě zvýšení hladiny v nadjezí vodního díla Čelákovice se stejným způsobem zvýší hladina řek v celé čelákovické zdrži, a to včetně hladiny řeky v nadjezí vodního díla v podjezí vodního díla v Lysé nad Labem, což by mělo za následek snížení využitelného spádu zde umístěné MVE provozované osobou zúčastněnou 3) a tím i snížení celkového objemu jí vyrobené elektrické energie, jejíž množství by při snížení spádu o 15 cm kleslo o 10%. V podrobnějším vyjádření ze dne 13. 8. 2012 pak osoba zúčastněná 3) uvedla, že nenamítá nic proti rozhodnutí žalovaného ani řízení mu předcházejícímu, upozornila však na obstrukční snahy žalobce a) dosáhnout ve vodoprávním řízení pouze vlastního prospěchu na úkor ostatních účastníků a veřejného zájmu, neboť jeho práva napadeným rozhodnutím ve skutečnosti ohrožena nejsou a naopak jsou jím dostatečně chráněna. Na tomto místě osoba zúčastněná 3) odkázala na veškerá svá podání učiněná v obnoveném vodoprávním řízení a řízení předchozím, zejména pak na své vyjádření k odvolání žalobce a) proti rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 16. 1. 2012. Dle jejího názoru je z procesního vystupování žalobce a) zřejmé, že se veškerými svými podáními snaží dosáhnout zvýšení úrovně nominální hladiny vzdutí na Čelákovickém jezu o 15 cm na výslednou hodnotu 171,74 m. n. m., což by mu umožnilo odebírat maximální povolené množství povrchových vod. Osoba zúčastněná 3) dále připomněla, že současná nominální provozní hladina představuje historickou hladinu stanovenou již v době vybudování vodního díla Čelákovice ve třicátých letech 20. století a její případná změna by byla nepřijatelným zásahem do již vydaných povolení k nakládání s vodami a zároveň by ohrozila přirozený vývoj zvláště chráněných druhů živočichů, kteří se v dané lokalitě vyskytují. V této souvislosti se osoba zúčastněná 3) ztotožnila s vyjádřením žalovaného, že podmínka stanovená ve vydaném povolení k nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1) omezuje využívání energetického potenciálu k výrobě elektrické energie pouze tím způsobem, že provozem nedojde ke snížení hladiny vody pod stanovenou kótu 171,59 m. n. m., a tudíž tato podmínka chrání i existující práva žalobce a) na nezměněný stav výše nominální hladiny, při které dosud s povrchovými vodami nakládal. Právě díky této omezující podmínce se po spuštění MVE osoby zúčastněné 1) na dosavadním stavu nic nemění a žalobci a) je zaručeno zachování takové výše nominální hladiny vzdutí, při které svou MVE historicky provozuje. Žalobci a) je jemu vydaným povolením k nakládání s vodami zaručeno toliko maximální povolené množství vod, které smí využívat, v žádném případě však nepředstavuje garanci na využívání horní hranice povoleného limitu. Skutečnost, že žalobce a) při stávající hladině vzdutí není a doposud nebyl schopen maximální povolené množství povrchových vod využívat, nemůže jít k tíži žadatele [osoby zúčastněné 1)], ani jiného účastníka vodoprávního řízení. Žalobce a) proto nemohl být vydáním napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech, a proto je třeba jeho žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobce a) svou replikou ze dne 29. 8. 2012 reagoval na vyjádření osob zúčastněných 1) a 3). Ve vztahu k vyjádření osoby zúčastněné 1) žalobce a) nejprve rozporoval její tvrzení opřené o posudek doc. S. z roku 2012, že by předmětná věc byla

jednoduchá, neboť jím provozovaná MVE byla vybudována jako náhrada za zničený mlýn za určitých podmínek odpovídajících době jejího budování. Nyní se však staví nová MVE s novými technologiemi za podpory veřejných zdrojů, proto při posuzování situace nelze vycházet z rovnocenného technického a technologického postavení obou malých vodních elektráren. Původní MVE se nemůže přizpůsobit nově budované, protože by se jednalo o vynucenou a nikým nepodporovanou investici. Žalobce a) dále zdůraznil, že nikdy nezpochyboval základní podmínku zachování výše nominální hladiny na úrovni 171,59 m. n. m., ale zdůvodňoval, že tato hodnota nemůže být za nově vzniklé situace podmínkou jedinou. Poté uvedl, že osoba zúčastněná 1) tvrdí jako důkaz oprávněnosti jejího stanoviska, že po dobu trvání zkušebního provozu nedošlo k poklesu hladiny pod povolením k nakládání s vodami stanovenou úroveň, neuvádí však již skutečnost, že téměř po celou dobu tohoto provozu byla turbína MVE žalobce a) mimo provoz kvůli opravě, což zásadním způsobem ovlivnilo situaci v celé lokalitě. Argumenty osoby zúčastněné 1) o nepoklesnutí hladiny pod danou úroveň nic nevypovídají o tom, zda dochází ke strhávání vody v její prospěch na úkor MVE provozované žalobcem a). Ohledně osobou zúčastněnou 1) zmiňované nutnosti provádět technická opatření na své MVE žalobce a) připustil, že tyto opravy jsou s ohledem na stáří technologie logické a při novém budování MVE na stejném místě by při volbě technologie a projektu postupoval zcela odlišným způsobem. Taková situace však není a žalobce a) je nucen přizpůsobit svou technologii novému stavu, aniž by takové náklady byly jakkoli kompenzovány, ač jsou vyvolány stavbou třetí osoby. Současný stav je dle žalobce a) hrubě ovlivněn tím, že správce toku [osoba zúčastněná 2)] si neplní své povinnosti a neprovádí čištění přírodního kanálu k MVE žalobce a), jehož snížená průtočnost snižuje možnost využití hydroenergetického potenciálu vodního toku. V návaznosti na to nesouhlasil s tvrzením uváděným v posudku doc. S. z roku 2012, že levobřežní MVE nemá kromě vlastních dispozičních, stavebních a technologických omezení žádnou další překážku využívat plně přidělený průtok, neboť právě zmiňované zanesení přírodního kanálu je zásadní překážkou k plnému využití energetického potenciálu vodního toku. Stejně tak nesouhlasil, že by závěry vyjádření správce vodního toku [osoba zúčastněná 2)] byla zahrnuty do podmínek vydaného povolení k nakládání s vodami, neboť dle tohoto vyjádření měla být v podmínkách stanovená posloupnost nároků jednotlivých oprávněných na zajištění odběru ze zdrže, což však bylo žalovaným odmítnuto. Zopakoval, že závěry posudku doc. S. z roku 2008 byly zpochybněny posudkem Ing. M. a odborným vyjádřením prof. Š. a že jeho právo k nakládání s vodami ho opravňuje k tomu, aby po správci toku požadoval plnění jeho povinností spočívajících v odstranění zanesení přírodního kanálu sedimenty, které žalobci a) znemožňuje užít jemu povolené nakládání s vodami v plném rozsahu. Žalobce a) dále popřel tvrzení osoby zúčastněné 1), že jako první doložila kompletní žádost o vydání povolení k nakládání s vodami, což byla námitka, s níž se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal. Proti konstatování osoby zúčastněné 1), že žalobce a) podáváním řádných a mimořádných opravných prostředků zavinil znepráhlednění věci, namítl, že tyto opravné prostředky byly podány důvodně, neboť většina rozhodnutí žalovaného byla na základě těchto prostředků shledána vadnými a zrušena. Dále žalobce a) zpochybnil tvrzení osoby zúčastněné 3), že by se obstrukcemi ve vodoprávním řízení snažil dosáhnout vlastního prospěchu na úkor účastníků a veřejného zájmu. Naopak jeho snahou bylo dosáhnout jasného stanovení podmínek, aby se při výkonu udělených práv předešlo budoucím sporům a škodám. Nesouhlasil s tvrzením, že by se veškerými svými podáními snažil dosáhnout zvýšení úrovně nominální hladiny o 15 cm. Upřesnil, že pouze uváděl návrh omezující podmínky pro MVE

osoby zúčastněné 1) k využití jejího práva pouze od určité výše hladiny, což nemá nic společného se stanovením hodnoty nominální hladiny. Je také možno stanovit podmínku tak, že osoby zúčastněné 1) bude své právo využívat až od určité hodnoty průtoku v řece. Vyslovil též názor, že osoba zúčastněná 3) ho pouze opakovaně a nepravdivě osočuje a její vyjádření nepřináší žádné nové věcné připomínky. V replice k vyjádřením obou osob zúčastněných žalobce a) rovněž obsáhle zpochybňoval závěry posudku doc. S. z roku 2012, kdy znalci vytkl, že žalobcovu MVE nenavštívil, používá při hodnocení dosti subjektivní pohled a pouští se do právního hodnocení, což mu nepřísluší. Dále že jeho posudek nemůže být pro řešení věci žádným přínosem a jeho tvrzení ohledně odběru vody je mimo stav věci.

Podáním ze dne 11. 9. 2012 žalobce a) doplnil svou repliku k vyjádřením osob zúčastněných 1) a 3) připojením dokumentace od správce vodního toku [osoby zúčastněné 2)], která ukazovala přehled průtoků ve dnech 13. – 14. 8. 2012 na vodních dílech Lysá nad Labem a Čelákovice. S poukazem na údaje uvedené v této dokumentaci žalobce a) opět brojil proti posudkům doc. S., zejména proti částem zabývajícím se možnostmi využívání energetického potenciálu vod žalobcem a) s ohledem na jeho ovlivnění provozem pravobřežní MVE a závěrům týkajícím se poměrů nominální a běžné provozní hladiny. Opětovně zpochybnil tvrzení osoby zúčastněné 3) o možném dotčení jejích práv vlivem snížení spádu, což opět dokládal údaji z dokumentace přehledu průtoků a z manipulačního řádu. Přílohou tohoto podání byla též e-mailová komunikace mezi jednatelem žalobce a) a zaměstnancem osoby zúčastněné 2) o poskytnutí předmětné dokumentace.

Žalovaný ve své duplice ze dne 5. 11. 2012 nejprve poukázal na to, že doplňující podání žalobce a) jsou nepřipustná, neboť byla provedena až po uplynutí lhůty pro doplnění žaloby. Následně zopakoval své stanovisko, tj. že žalobce a) nedostatečně prokázal zkrácení svých práv, že hlavním účelem žaloby je snaha žalobce a) získat zajištění maximálního množství odběru, že v nově vydaném povolení k nakládání s vodami pro osobou zúčastněnou 1) jsou stanoveny jiné a jinak formulované podmínky pro odběr povrchových vod. Žalobcem a) předložené odborné vyjádření prof. Š. nebylo předloženo ve správním řízení a žalovaný na něj nemohl reagovat. Dále nesouhlasil se závěry, které žalobce a) vyvodil z dokumentace přehledu průtoků přiložených k jeho poslednímu podání, neboť prostým rozdílem mezi hodnotou odebrané vody MVE osoby zúčastněné 1) a průtokem vodního díla Lysá nad Labem nelze zjistit množství vody na uživatele. Žalovaný z těchto údajů naopak usoudil, že užívá-li žalobce a) jím tvrzený odběr, pak by využíval více než třetinu maximálního množství vody. Opětovně zdůraznil, že na nerealnost využití maximálního množství vody byl žalobce a) upozorněn již v době vydání povolení k nakládání s vodami pro svou MVE v roce 2004. Žalovaný se v závěru zmínil o rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5. 10. 2012, č. j. 137566/2012-MZE-1511 (jehož kopii přiložil ke svému vyjádření), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2012, č. j. 0777742/2012/KUSK, o nepovolení obnovy řízení ve věci ukončené žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2012. Žalovaný poukázal na to, že shora zmiňované rozhodnutí Ministerstva zemědělství se zabývalo také hodnocením posudku prof. Š. ve všech souvislostech a shodlo se se závěry žalovaného.

Na shora uvedenou dupliku žalovaného reagoval žalobce a) podáním tripliky ze dne 12. 11. 2012. Doplňující námitky žalovaného shledal žalobce a) za neopodstatněné a své protiargumenty v zásadě opřel o důvody uváděné již v žalobě a svých předchozích podáních.

Na podporu svých předchozích tvrzení o stavu průtoku Labe v dané lokalitě předložil dokumentaci o průtocích ve dnech 3. – 5. 11. 2012 na vodních dílech Lysá nad Labem a Čelákovice, kterou si opět vyžádal od správce toku [osoba zúčastněná 2], jak vyplývá z příložené e-mailové komunikace mezi jednatelem žalobce a) a zaměstnancem osoby zúčastněné 2).

Žaloba ve vztahu ke stavebnímu povolení

Žalobce b) ve své žalobě poukázal na pochybení v průběhu prvoinstančního řízení. Vysvětlil, z čeho odvozuje své postavení účastníka řízení o povolení stavby MVE, upozornil na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Ca 111/2009-49, a současně poukázal na usnesení vodoprávního úřadu ze dne 25. 6. 2012, č. j. 100/29250/2012, kterým vodoprávní úřad sice přibral žalobce b) do řízení, avšak v samotném řízení s ním jako s účastníkem nejednal, protože mu neposkytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, předchozímu průběhu řízení a neumožnil mu uplatnit námitky ve stavebním řízení, v čemž žalobce b) spatřoval porušení ustanovení § 112 stavebního zákona i ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím namítal krátkost doby mezi doručením usnesení vodoprávního úřadu o jeho přibrání do řízení (2. 7. 2012) a doručením rozhodnutí ve věci – stavebního povolení (30. 7. 2012), z čehož vyvodil, že mu nebyla poskytnuta lhůta k podání námitek ani vyjádření k podkladům, ani nebyl řádně poučen, což považoval za porušení ustanovení § 114 stavebního zákona. V důsledku těchto pochybení mohl žalobce b) uplatnit své námitky až v řízení před žalovaným, který o nich rozhodl, aniž by žalobce b) měl právo na přezkum důvodnosti námitek ve správním řízení. Dle napadeného rozhodnutí sice žalovaný dal tyto námitky k vyjádření ostatním účastníkům, avšak žalobci b) již nedal možnost se k nim vyjádřit a pokusit se uzavřít dohodu s ostatními účastníky ve smyslu § 114 odst. 3 stavebního zákona. Popsané vyloučení žalobce b) z jednání a možnosti uplatnit práva zatěžují řízení o vydání stavebního povolení neodstranitelnou vadou způsobující nezákonnost jak stavebního povolení, tak i navazujícího rozhodnutí žalovaného. Druhé zásadní pochybení žalobce b) spatřoval v tom, že žalovaný řádně nezjistil stav věci ohledně negativního ovlivnění nemovitostí ve vlastnictví žalobce b), konkrétně pozemků parc. č. st. xx, a staveb budov bez č. p. nacházejících se na těchto pozemcích (dva průmyslové objekty a jeden objekt občanské vybavenosti), vše v k. ú. Čelákovice, zapsané na listu vlastnictví č. xx. Obava žalobce b) z možného negativního ovlivnění jím vlastněných nemovitostí spočívá v tom, že na uvedených nemovitostech se nachází stavba MVE, kdy provozem stavby MVE povolené rozhodnutím žalovaného dojde ke strhávání vody na tuto stavbu a k současnému snížení průtoku ve vodním toku tvořícím náhon na MVE na jeho pozemcích. Žalovaný navíc neprovedl důkazy předložené žalobcem b) ke včas podanému odvolání, zejména posudek Ing. M. a odborné vyjádření prof. Š., žalovaný se přitom ani nevypořádal s námitkou, že žalobce b) tyto důkazy nemohl uplatnit v řízení na prvním stupni právě kvůli zmiňovanému opomenutí žalobce b) jako účastníka řízení.

Obsahem další části žaloby byl nesprávný způsob vypořádání odvolacích námitek žalovaným. Žalobce b) svou argumentaci rozdělil do deseti bodů vztahujícím se k jednotlivým odvolacím námitkám, v odůvodnění napadeného rozhodnutí označených 1-10 (tvrzení uvádění v jednotlivých bodech se ovšem často prolínají a opakuji):

V prvním bodě žalobce b) znovu namítal zkrácení svých práv v prvoinstančním řízení, v němž původně nebyl přibrán jako účastník řízení, v důsledku čehož o jeho námitkách rozhodoval až odvolací orgán.

Ve druhém bodě žalobce b) nesouhlasil s argumentací žalovaného, že parametr „předpokládaná doba provozu v průměrném vodním roce je 345 dní“ není závazným parametrem, čímž žalovaný popřel smysl stavebního povolení. Žalovanému zde rovněž vytkl, že pro provoz předmětné elektrárny stanovil základní parametr nepoklesnutí výšky hladiny vody v nadjezí pod kótu 171,59 m n. m., přitom jediný údaj uvedený ve stavebním povolení ohledně provozní hladiny v nadjezí je 171,60 m. n. Dále nesouhlasil s tím, že žalovaný sice argumentoval znehodnocením energetického potenciálu labské vody v lokalitě Čelákovice a v profilu jezu Lysá nad Labem, avšak podmínky tohoto jezu v daném řízení vůbec nezkoumal, zároveň potvrdil rozhodnutí stanovící maximální hrubý spád v nižší hodnotě, než kterou povoluje manipulační řád pro vodní dílo Čelákovice, přičemž snížením spádu dochází ke snížení využití energetického potenciálu labské vody v dané lokalitě. Žalovaný řádně nezduvodnil svůj názor, že provozem pravobřežní MVE nedojde ke strhávání vody v neprospěch MVE M. Č., nijak se přitom nevypořádal s důkazy žalobce b) svědčícími o opaku a v zásadě bez jakýchkoliv důkazů převzal stanovisko osoby zúčastněné 2) coby správce vodního toku, ačkoliv jeho evidence možnost strhávání vody potvrzuje. Za odborné stanovisko nelze považovat domněnky. Z důvodu nedostatečného vypořádání předložených důkazů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce b) současně poukázal na manipulační řád a dokumentaci průtoků ve dnech 11. - 12. 9. 2012, poskytnutých osobou zúčastněnou 2) [*tutěž dokumentaci předložil též žalobce a) v rámci své repliky ze dne 28. 9. 2012 – pozn. soudu*].

Ve třetím žalobním bodě namítal, že stavební povolení neobsahuje žádný parametr „nepoklesnutí výšky hladiny vody v nadjezí pod kótu 171,59 m. n. m.“, jak tvrdí žalovaný s odkazem na povolení k nakládání s vodami, které však dle názoru žalobce b) není součástí stavebního povolení, proto tento údaj nelze považovat za „omezující parametr“, ale je nutno jej považovat za charakteristický údaj jezové zdrže a jeho stanovení nereguluje vztah mezi stavebníkem a držitelem dříve vydaných povolení.

Ve čtvrtém bodě rozporoval tvrzení žalovaného, že upravený výrok v povolení k nakládání s vodami nevyžadoval žádné úpravy stavebního povolení, byť žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2012 reagujícím na žalobu podanou žalobcem a) argumentoval tím, že posudek Ing. M. hodnotí podmínky ve vztahu ke zrušenému rozhodnutí, ale v novém povolení k nakládání s vodami jsou tyto podmínky stanoveny jinak. Z tohoto žalobce b) usoudil, došlo-li ke změně podmínek vytvářejících zcela jiné prostředí, musí na tuto změnu reagovat i stavební povolení, k čemuž ale nedošlo. Stavební povolení tak vedle povolení k nakládání s vodami neobstojí, protože bylo vydáno za jiných podmínek.

V pátém bodě zmínil, že žalovaný v odůvodnění zamítnutí námítky týkající se ochrany jeho nemovitostí odkazoval na rozhodnutí vydané v jiné věci, v níž žalobce b) nebyl účastníkem, což je nepřípustné. Ve stavebním povolení je vždy třeba vymezit podmínky ve vztahu k ostatním stavbám, aby nedošlo k jejich ohrožení či znehodnocení. Takové podmínky však ve vydaném stavebním povolení v rozporu s ustanoveními § 115 stavebního zákona a § 15 vodního zákona nejsou, byť z předložených důkazů jasně vyplývá, že žalobci b) bude vznikat škoda snížením vyrobené elektrické energie.

V šestém bodě pokládal za nedostatečné vypořádání své odvolací námitky týkající se nesprávně nastaveného parametru předpokládané doby provozu předmětné MVE v průměrném vodním roce. Žalovaný tuto námitku vyřídil pouhým odkazem na zdůvodnění jiné námitky, čímž opět založil vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

V sedmém bodě opět zdůraznil negativní ovlivnění svých nemovitostí stavebním povolením a poukázal na existenci dosud používaného, i když neplatného, manipulačního řádu vodního díla Čelákovice obsahujícího společné zásady labské kaskády, podle nichž má být hladina udržována v polovině tolerančního pole, což by se mělo vztahovat i na pravobřežní MVE osoby zúčastněné 1).

V osmém bodě namítal, že žalovaný vůbec nerozhodl o jeho odvolací proti délce vtoku pravobřežní elektrárny 54,2 metrů oproti původně projektované délce 88 metrů a při jejím vypořádání opět pouze odkázal na zdůvodnění jiné námitky, přitom se jedná ze stavebnětechnického hlediska o nejdůležitější námitku. Novým uspořádáním se totiž ještě více snižuje hydraulický odpor nátoky přírodního kanálu k objektům žalobce b) a tím i výkon zdejší malé MVE, což žalobce b) označil za nepřipustné omezení svých vlastnických práv.

V devátém bodě bylo žalovanému opětovně vytýkáno nedostatečné zohlednění posudku Ing. M. a odborného vyjádření prof. Š., které vyvracejí závěry vodoprávního úřadu. Není přitom pravdivé tvrzení žalovaného, že tyto posudky nepřihlížejí ke skutečnosti, že všechna povolení k nakládání s vodami pro čelákovické labské zdrže jsou vázána k výšce vzdutí dané platným povolením k nakládání s vodami pro čelákovický jez, tj. kótě 171,59 m. n. m. Protože žalovaný ani zde neuvedl, jak k takovému závěru dospěl, je i v této části jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce b) k vyvrácení uvedených tvrzení odkázal na stanovisko Ing. M. ze dne 21. 3. 2012, které má být žalovanému známo z řízení o povolení k nakládání s vodami.

V desátém bodě brojil proti odmítnutí odvolací námitky namířené proti povolenému zkušebnímu provozu, v němž se v době odvolacího řízení povolená MVE nacházela, byť zde neexistovalo pravomocné stavební povolení. Žalobce b) se neztotožnil s odůvodněním žalovaného, že dosavadní výsledky zkušebního provozu prokazují nepoklesnutí hladiny vody v nadjezí pod kótu 171,59 m. n. m., proto předložil údaje o skutečném průběhu zkušebního provozu, který žalovaný vůbec nezkoumal, jinak by musel zjistit, že dne 11. 9. 2012 došlo k poklesnutí hladiny pod nominál. Žalovaný pouze přebral argumentaci osoby zúčastněné 1) a skutečný stav věci vůbec nezjišťoval.

V závěru své žaloby shrnul žalobce b) svou předchozí argumentaci, zdůraznil, že závěry žalovaného i způsob, jakým přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, považuje za chybný, a opětovně zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného i vodoprávního úřadu negativně ovlivní provoz MVE umístěné na jeho nemovitostech, neboť společným zdrojem této i nově povolované MVE je voda ze vzdutí jezu Čelákovice. Dojde i k omezení využití nemovitostí a realizaci vlastnického práva žalobce b), a to snížením možnosti povoleného využití energetického potenciálu řeky Labe a snížení výnosu nemovitostí. K zamezení tohoto negativního vlivu nejsou ve vydaném stavebním povolení stanoveny žádné omezující podmínky ani povinnosti a nejsou ani dostatečně zohledněna práva nabytá v dobré víře ve vztahu k prioritě využití energetického potenciálu řeky Labe. Uváděná pochybení znamenají dle žalobce b) rozpor napadeného rozhodnutí s ustanoveními § 2 odst. 3 a § 68 odst. 2

správního řádu, § 115 stavebního zákona a § 15 vodního zákona, a proto požaduje jeho zrušení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 1. 2013 k žalobě žalobce b) nejprve poukázal na věcnou souvislost s žalobou podanou žalobcem a) a upozornil, že žalobce b) staví a dovozuje dotčení svých vlastnických práv s tím, že na jím vlastněné nemovitosti je právnickou osobou-žalobcem a) provozována MVE a vydaným stavebním povolením dojde ke snížení jejího výkonu. Žalobce b) cítí dotčení svého vlastnického práva v poklesu zisků žalobce a), dle žalovaného však takovému dotčení vlastnického práva nepřiznává veřejné právo ochranu a žalobce b) musí namítat přímé dotčení svého existujícího práva, nebo takové přímé dotčení musí být správním orgánem zjištěno. K závěrům rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Ca 111/2009 – 49, žalovaný namítal, že soud zde konstatoval pouze potencionální dotčení práv žalobce b), nikoliv již existující ohrožení konkrétního práva. Ve stavebním řízení bylo toto potencionální dotčení oběma správními orgány zkoumáno, a bylo zjištěno, že k žádnému přímému dotčení vlastnického práva k nemovitostem ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona povolením stavby vodního díla, které je podmíněno a omezeno povolením k nakládání s vodami (§ 9 a § 15 vodního zákona), nedochází. Právo na využívání maximálního množství vody žalobcem a) či právo na provozování MVE nepatří do skupiny hospodářských práv ve smyslu čl. 26 až 36 Listiny. Žalovaný proto namítá neexistenci chráněného práva žalobce b), do něhož vydáním rozhodnutí, jehož podmínky zachovávají stav na vodním toku před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, bylo jakkoliv ohroženo, natož přímo dotčeno. Přitom opětovně zdůraznil, že všechny žalobcem b) uplatněné námitky, ať již žalobní či odvolací, směřují jediné a pouze k provozu MVE provozované žalobcem a), a nikoliv k vlastnickým právům k nemovitostem či jiným právům žalobce b).

Žalovaný dále uvedl, že podmínka č. 13 stavebního povolení stanovuje omezení, že „stavba se nesmí dotknout vlastnických práv vlastníků sousedních pozemků a nemovitostí“, a podmínka č. 20 stavebního povolení stanovuje omezení, že „při provádění stavby nesmí dojít v důsledku stavebních a montážních prací k narušení využitelnosti ostatních platných povolení k nakládání s vodami souvisejících s Čelákovickou labskou zdrží.“ Tyto podmínky stavebního povolení žalovaný považuje za dostatečnou záruku ochrany práv žalobce b). S ohledem na podmíněnost vydání stavebního povolení k vodnímu dílu dle § 9 odst. 5a § 15 odst. 1 vodního zákona vodoprávní úřad dne 9. 11. 2011 vydal osobě zúčastněné 1) povolení k nakládání s vodami [*předmět žaloby žalobce a)*; viz výše – *pozn. soudu*], v jehož výroku bylo stanoveno, za jakých konkrétních podmínek nemůže být povolené nakládání realizováno a že energetický potenciál povrchové vody k využívání energetického potenciálu je možno využívat pouze nezpůsobí-li se tím snížení hladiny na čelákovickém jezu pod kótu 171,59 m. n. m. a při zajištění průtoku vody rybím přechodem MVE v množství blížícímu se hodnotě 0,54 m³s⁻¹. K předmětnému povolení k nakládání s vodami, jež je ve vztahu ke stavebnímu povolení podmiňující, pak žalovaný zpochybnil závěry žalobcem b) předložené dokumentace ke stavu průtoku a nereálnost využití maximálního množství vody, a to v zásadě totožnými argumenty, které použil již v případě žaloby podané žalobcem a) [*viz výše*]. Pokud jde o samotné stavební řízení, žalovaný trval na tom, že při zamítání odvolání žalobce b) se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, vycházel přitom ze spisové dokumentace, z odborných vyjádření obsažených ve spise a ze znalostí věci ze souvisejících řízení. V souvislosti s tím připomenul, že posuzování vlivu stavby na okolí je součástí územního

řízení, které již bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím ze dne 29. 6. 2006, č. j. Výst. 52633/2005/VV, žalobce b) v něm však žádné námitky neuplatnil. Žalovaný současně poukázal na vyjádření osoby zúčastněné 2) ze dne 12. 9. 2012, která se jednak nedomnívá, že by provoz pravobřežní MVE osoby zúčastněné 1) způsobil „stržení vody“ na úkor ostatních držitelů povolení k nakládání s vodami. Dle žalovaného měla osoba zúčastněná 2) též odkázat na své vyjádření k posudkům, mj. i k posudku Ing. M., u něhož konstatovala celou řadu nesprávností. Posudek Ing. M. se totiž stal obsoletním, neboť se jím hodnotí podmínky a vlivy stanovené pro účely vydání rozhodnutí, které však již bylo zrušeno. Žalovaný poté upozornil ustanovení § 89 odst. 3 správního řádu a též ustanovení § 112 a § 114 stavebního zákona a z nich vyplývající omezení pro předkládání tvrzení a důkazů ze strany účastníků řízení. Současně usoudil, že závazné koncentrační zásady stavebního řízení lze porušit, pouze pokud námitky účastníka poukazují na závažné porušení hmotného nebo procesního práva. Zdůraznil, že v řízení vycházel z prokázaných zjištění, že soudem sice bylo žalobci přiznáno právo být účastníkem řízení pro možné přímé dotčení vlastnického práva, ale že materiálně není vlastnické právo přímo vydáním stavebního povolení přímo ohroženo, což podtrhl skutečností, že nově povolená stavba vodního díla je od nemovitosti žalobce b) natolik vzdálena, že nemůže dojít k přímému dotčení jeho vlastnických práv. S ohledem na to, že odvolací ani jiné v řízení uplatňované námitky žalobce b) nesměřovaly proti projektové dokumentaci, způsobu provádění stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, nepoukazují závažné porušení kogentních právních ustanovení ani neprokazují přímé dotčení vlastnického práva, neshledal je žalovaný jako důvodné. Zároveň odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, jakými úvahami se žalovaný při hodnocení odvolacích námitek řídil. V závěru svého vyjádření se žalovaný zabýval hodnocením vlivu stavebního povolení na nemovitosti vlastněné žalobcem b), v zásadě zde však zopakoval většinu svých předchozích argumentů, zčásti použitých též ve vztahu k žalobě žalobce a).

Osoba zúčastněná 1) se ve svém vyjádření ze dne 9. 1. 2013 stejně jako předtím žalovaný zmínila o správním řízení řešícím otázku účastenství žalobce b) ve správním řízení a s tím souvisejícím názorem rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Ca 111/2009 – 49, v němž soud s odkazem na posudek Ing. M. nevyloučil možnost dotčení vlastnického práva žalobce b) ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Nicméně na základě následného odborného posouzení bylo dle osoby zúčastněné 1) nakonec správně uzavřeno, že výstavba a provoz pravobřežní MVE a rybiho přechodu provoz levobřežní MVE neovlivní, což ostatně stvrzuje i posudek doc. Satrapy z roku 2012, který osoba zúčastněná 1) ke svému vyjádření přiložila. Z tohoto posudku pak citovala některé stěžejní pasáže týkající se jednak relativní jednoduchosti situace okolo nové MVE navzdory množství zpracovaných podkladů, dále klíčové podmínky nepodkročení nominální hodnoty 171,59 m. n. m. a na to navazující závěr, že za normálního stavu mohou všichni odběratelé odebírat ze zdrže vodu, avšak pravobřežní MVE musí zajišťovat regulaci hladiny, která začíná při vyšších průtocích, než jsou schopni odebrat ostatní, a tak pravobřežní MVE ve výsledku odebírá jen tolik, kolik zbývá po všech ostatních, a je tak v prioritách odběru poslední, a proto stanovení jiných priorit lze považovat za nekonstruktivní. Na základě těchto úvah pak osoba zúčastněná 1) odmítla domněnku strhávání vody a souvisejícího omezení žalobce b) z provozu pravobřežní MVE. Za zcela bezpředmětné pak shledala ohrožení práv žalobce b) v průběhu výstavby, neboť až do uvedení MVE do provozu nebyla koryta řeky v profilu čelákovického jezu odebírána. Osoba zúčastněná 1) poukázala též na současný stav, kdy na základě pravomocných správních povolení vypsala veřejnou zakázku na zhotovitele stavby MVE a

následně ji zrealizovala, a to pomocí dotace ze strukturálních fondů EU a ze státního rozpočtu v celkové výši 50 milionů korun. Od března 2012 potom aktivně předmětnou MVE provozuje a v průběhu léta 2012 získala kolaudační souhlas. Díky technologiím používaným v této MVE nikdy v průběhu provozu nedošlo k poklesnutí hladiny pod úroveň nominální hladiny a ohrožení levobřežní MVE coby předpokladu přímého dotčení požadovaného rozsudkem Městského soudu v Praze. Osoba zúčastněná 1) nakonec připomněla, že většina otázek ohledně ovlivnění vodních režimů byla řešena v povolení k nakládání s vodami, v němž žalobce b), sledující stejné zájmy jako žalobce a), využil různých opravných prostředků, které však byly zamítnuty. Ve druhé části svého vyjádření osoba zúčastněná 1) rozporovala žalobcem b) namítanou věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Odmítla tvrzení žalobce b), že stavební povolení musí svými podmínkami zajistit, aby nedošlo k ohrožení sousedních nemovitostí, což žalobce b) váže na jím tvrzené strhávání vody z přírodního kanálu MVE instalovaného v jeho nemovitostech. K tomu osoba zúčastněná 1) citovala část posudku doc. S. z roku 2012 konstatující, že navzdory množství zpracovaných podkladů a dokumentů je situace kolem nové MVE velmi jednoduchá, načež uvedla, že s ohledem na závěry tohoto posudku je možno v úplnosti vyvrátit domnělé ovlivnění provozu žalobcem b) vlastněného majetku. Argumentaci žalobce b) prostřednictvím dokumentace o přehledu průtoků označila osoba zúčastněná 1) za lichou a naopak shledala, že naměřené hodnoty ve svém důsledku potvrzují správnost vydaných povolení, jakož i důslednost a přesnost regulací provedených na pravobřežní MVE. Ve dnech 11. a 12. 9. 2012, jichž se dokumentace o přehledu průtoků týká, byly dle tvrzení osoby zúčastněné 1) hladina Labe a průtok v čelákovickém profilu značně rozkolísané a pravobřežní MVE v reakci na to musela regulovat svůj průtok, což vústilo mimo jiné v její opakované odstavení z provozu. Osoba zúčastněná 1) dále argumentovala, že z podkladů předložených žalobcem b) vyplývá, že je to naopak levobřežní MVE, jež není správně konstrukčně řešena, což dokládala citacemi příslušných částí odborného vyjádření prof. Š. a posudku doc. S. z roku 2012 – v zásadě šlo o stejné argumenty jaké v otázce neuspokojivého stavu levobřežní MVE uváděla ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2012 k žalobě žalobce a) [viz výše]. K žalobcem b) tvrzenému neposkytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a vznášet námitky ve stavebním řízení konstatovala, že před rozhodnutím ve věci existovalo pravomocné usnesení o tom, že žalobce b) není účastníkem stavebního řízení, přičemž tato práva nabyl až v době, kdy již byla stavba vodního díla provedena a nešlo mu proto v době řízení učinit oznámení dle § 112 odst. 1 stavebního zákona, neboť tou dobou nebyl znám. Navíc je nepochopitelné, proč žalobce b) argumentuje nemožností podat opravný prostředek, když jej po přiznání účastenství podal. Osoba zúčastněná 1) rovněž nepřisvědčila výtkám žalobce b) týkajících se nezjištění skutečného stavu věci, nesprávnému hodnocení důkazů, nevyporádání se s odvolacími námitkami, neboť dle jejího názoru bude žalobce b) pravděpodobně argumentovat vůči každému pro něj nevyhovujícímu správnímu aktu. Osoba zúčastněná 1) tak postup správních orgánů nepovažuje za nezákonný. V závěru svého vyjádření osoba zúčastněná 1) zdůraznila, že její pravobřežní MVE a rybí přechod jsou již téměř rok úspěšně v provozu, byla na ně uvolněna dotace ze strukturálních fondů EU a státního rozpočtu ve výši přesahující 50 milionů korun, podmínkou přijetí této dotace ovšem bylo dosažení stanoveného množství výroby elektřiny z tohoto obnovitelného zdroje a naopak nedosažení této výroby by bylo klasifikováno jako porušení rozpočtové kázně, se kterým je spojen odvod až ve výši přijaté dotace včetně případných sankcí. Proto případné omezení provozu MVE by představovalo nejen ztráty ve výrobach, ale ve spojení s dalšími

obstrukcemi ze strany žalobce b) především reálně hrozící riziko odebrání dotace. Navíc k omezení předmětného provozu není žádného důvodu, a to právě z důvodu výše uvedených, kdy žádné závěry nedokázaly, že by v průběhu dvouleté výstavby a téměř ročního provozu došlo k jakémukoliv omezení či narušení práv žalobce b).

Žalobce b) ve své replice ze dne 24. 1. 2013 nejprve přestřel, že dle jeho názoru věc není zcela totožná s věcí žalobce a), neboť je zde jiná totožnost žalobců a předmětem řízení. Dále uvedl, že sice je jednatelem žalobce a), který je nájemcem v rozhodnutí dotčených nemovitostí, ale je pouze jedním ze tří jednatelů a navíc mu není zřejmé, jaký vliv na projednávanou věc by tato skutečnost měla mít. Žalobce b) dále oponoval tvrzení žalovaného, že by dostatečně nevymezil porušení zákona a dotčení svých práv, a odkázal na konkrétní pasáže své žaloby. K žalovaným uváděné podmínce č. 13 stavebního povolení zakazující dotčení vlastnických práv vlastníků sousedních pozemků žalobce b) kontroval, že tato podmínka se jej netýká, neboť není vlastníkem přímo sousedící nemovitosti, ale vlastníkem jiné nemovitosti stavbou přímo dotčené. Protože nebyl účastníkem řízení o vydání povolení k nakládání s vodami, nemohl proti rozhodnutí vydanému v této věci brojit, přestože právě toto rozhodnutí postrádá podmínky omezující negativní dopad stavby na jeho vlastnické právo. Posudek Ing. M. nepovažoval za obsoletní, neboť v takovém případě by musel být obsoletním i posudek doc. S. z roku 2008, který byl žalovaným i vodoprávním úřad vzat jako podklad rozhodnutí. Omezující podmínkou nemůže být nepoklesnutí úrovně nominální hladiny, protože ta nic nevypovídá o tom, jaký stav má být zachován nad jezem. Žalobce b) se vymezil též proti žalovaným zmiňované koncentraci řízení, a opět poukázal na to, že námitky nemohl uplatnit, neboť byl jako účastník neoprávněně opomenut. Rovněž popřel, že by jeho námitky nesměřovaly proti projektové dokumentaci, naopak v části své žaloby poukazoval na technické parametry vtoku povolované MVE zkráceného na celkovou délku 54,2 metrů proti původně projektované délce 88 metrů, která byla uvedena v projektové dokumentaci pro územní řízení, přičemž tehdy uváděl, že s takovýmto řešením nesouhlasí, neboť se tím snižuje hydraulický odpor nátoky nově povolované MVE a současně zvyšuje možnost strhávání vody a tím znehodnocení jeho nemovitostí. Zdůraznil, že jeho vlastnické právo je dotčeno znehodnocením daných nemovitostí bez ohledu na jejich pronajímání či nikoliv, neboť v obou případech dochází ke snížení jejich výnosu. Nakonec rozporoval tvrzení žalovaného, že by turbíny instalované v jeho nemovitostech nebyly schopny protékající vodu plně využít, což naopak za normálních podmínek a v případě dodržování právních předpisů všemi zúčastněnými subjekty schopny jsou, a to plně v rozsahu povoleného nakládání s vodami, což však žalovaný v předmětném řízení vůbec nezkoumal.

Společná skutková zjištění spojených věcí

Z obsahu podání účastníků i osob zúčastněných považuje Krajský soud v Praze za nesporné následující skutečnosti:

MVE M. Č., nacházející se na levém břehu řeky Labe [dále též jen „levobřežní MVE“] na pozemcích parc. č. st. xx v k. ú. Čelákovice ve vlastnictví žalobce b), byla v době vydání žalobami napadených rozhodnutí již déle existujícím hydroelektřárněským objektem provozovaným nejméně od roku 2004 žalobcem a). MVE a rybí přechod Č., nacházející se na pravém břehu řeky Labe (dále též jen „pravobřežní MVE“) na pozemcích parc. č. xx (původně parc. č. xx) v k. ú. Káraný, byla vybudována později než levobřežní MVE, a o její provozování měla zájem osoba zúčastněná na řízení 1), která za tím účelem získala od orgánů

vodohospodářské správy příslušná povolení, která jsou předmětem žalobami napadených rozhodnutí. Soud dále zjistil, že pravobřežní MVE je umístěna při „hlavním“ korytě vodního toku Labe. Naproti tomu levobřežní MVE je situována dál po proudu (západněji) při slepém rameni Labe zvaném „Čelákovický potok“, který odbočuje z hlavního říčního koryta a v úseku v délce přibližně půl kilometru tvoří samostatný říční kanál. Z těchto údajů má soud za prokázané, že obě MVE jsou z hlediska výroby elektrické energie závislé na témže zdroji – potenciální energii povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě řeky Labe.

Z údajů uvedených v obchodním rejstříku zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Žalobce a) je právnickou osobou – obchodní společností (společností s ručením omezeným). Žalobce b) je fyzickou osobou a v době vydání žalobami napadených rozhodnutí byl společníkem v žalobci a) s účastí odpovídající podílu ve výši 50% a současně též statutárním orgánem (jednatel) žalobce a). K datům napadení obou rozhodnutí žalovaného měl žalobce a) celkem tři různé jednatele, nicméně způsob jednání měl v obchodním rejstříku zapsán následovně: „*Jménem společnosti jednají a za ni podepisují jednatele a to každý samostatně*“. Z toho je zřejmé, že žalobce b) byl v době podání jedné i druhé žaloby osobou způsobilou jednat jménem žalobce a) zcela samostatně [srov. §13 a § 133 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“)]. Jak bylo uvedeno výše, žalobce a) je osobou oprávněnou provozovat levobřežní elektrárny MVE (jemu byla v roce 2004 vydána příslušná povolení vodoprávního úřadu), naproti tomu žalobce b) je vlastníkem pozemků a objektů, v nichž se levobřežní elektrárna MVE nachází. V žalobě podané žalobcem b) je pak často argumentováno právě ve vztahu k důsledkům plynoucích z povolení k nakládání s vodami, proti němuž brojí právě žalobce a) [viz výše].

Ze správních spisů zjistil Krajský soud v Praze ve vztahu k povolení a výstavbě pravobřežní MVE následující relevantní skutečnosti:

Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odbor stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), svým rozhodnutím ze dne 29. 6. 2006, č. j. Výst. 52633/2005/VV povolil osobě zúčastněné 1) umístění stavby pravobřežní MVE na pozemcích parc. č. xx v k. ú. Káraný. Stavební úřad dále vydal územní souhlas ze dne 30. 8. 2007, č. j. Výst. 51804/20(7)/VV, jímž osobě zúčastněné 1) odsouhlasil umístění stavby rybího přechodu navazujícího na stavbu pravobřežní MVE na pozemku parc. č. xx v k. ú. Káraný. Ve vztahu ke stavbě pravobřežní MVE, jejíž umístění bylo povoleno na základě výše uvedeného rozhodnutí o umístění stavby (samotná hydroelektrárna) a územního souhlasu (rybí přechod), požádala osoba zúčastněná 1) vodoprávní úřad o vydání odpovídajícího povolení k nakládání s vodami a vydání stavebního povolení.

Průběh řízení o žádosti osoby zúčastněné 1) o povolení k nakládání s vodami, probíhající v různých fázích během let 2007 až 2009, je v předané spisové dokumentaci zdokumentován velmi útržkovitě, byť právě tehdy byl vypracován posudek doc. S. z roku 2008 (a později v přímé návaznosti právě na tato řízení i posudek Ing. M.). Relevantní skutečnosti týkající se řízení o žádosti osoby zúčastněné 1) o vydání povolení k nakládání s vodami tak soud většinou odvodil až z podkladů založených ve spisové dokumentaci vedené pro účely stavebního řízení.

Stavební řízení o povolení stavby pravobřežní MVE bylo zahájeno žádostí osoby zúčastněné 1) ze dne 7. 9. 2007. Vodoprávní úřad svým usnesením ze dne 15. 8. 2008, č. j. 100/60379/2007 řízení o této žádosti přerušil a v odůvodnění uvedl, že důvodem je řízení o předběžné otázce. Předmět přerušového řízení bylo možno odhalit z obsahu žádosti osoby zúčastněné 1) ze dne 13. 1. 2009 o pokračování v přerušovém řízení, ke kterému byla předložena též kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2009, č. j. 167981/2008/KUSK, kterým bylo na základě odvolání žalobce a) částečně změněno rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 8. 9. 2008, č. j. 100/37468/2008, jímž bylo osobě zúčastněné 1) vydáno povolení k nakládání s vodami. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2009 vyplývá, že žalovaný již dříve svým rozhodnutím ze dne 23. 11. 2007 zrušil vodoprávním úřadem vydané povolení ze dne 11. 7. 2007 (viz str. 6), tudíž zmiňované rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 8. 9. 2008 bylo již nejméně druhým rozhodnutím týkajícím se nakládání s vodami. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2009 dále vyplývá, že již v tomto odvolacím řízení (o povolení k nakládání s vodami) navrhoval žalobce a) zpracování znaleckého posudku (str. 5). Po obdržení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2009 (tj. odvolacího rozhodnutí proti povolení k nakládání s vodami) pokračoval vodoprávní úřad v přerušovém stavebním řízení zahájeném žádostí osoby zúčastněné 1) ze dne 7. 9. 2007. V jeho průběhu vydal vodoprávní úřad usnesení ze dne 30. 1. 2009, č. j. 100/79237/2008, jímž ve smyslu § 28 správního řádu rozhodl, že žalobce b) není účastníkem předmětného stavebního řízení, a dalším usnesením ze dne 9. 2. 2009, č. j. 100/65316/2008, rozhodl, že žalobce a) rovněž není účastníkem stavebního řízení. Žalobce b) se proti tomuto usnesení odvolal, avšak žalovaný svým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2009, č. j. 045492/2009/KUSK, odvolání zamítl a usnesení nepřiznávající žalobci b) účastenství v řízení potvrdil. Vodoprávní úřad následně svým rozhodnutím ze dne 22. 4. 2009, č. j. 100/60379/2007, povolil osobě zúčastněné 1) provedení stavby vodního díla, které nabylo dne 15. 5. 2009 právní moci.

Z výše uvedeného vyplývá, že od druhé poloviny května 2009 měla osoba zúčastněná 1) oba nezbytné podklady pro výstavbu vodního díla, neboť disponovala jak platným povolením k nakládání s vodami na základě odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2009, č. j. 167981/2008/KUSK, tak i platným stavebním povolením na základě rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 100/60379/2007. V uvedené době tudíž bylo ze strany osoby zúčastněné 1) možno legálně započít s výstavbou pravobřežní MVE. V případě obou podkladových aktů pro vybudování předmětné MVE nicméně posléze došlo k prolomení jejich právní moci, byť u každého důsledkem jiných prostředků nápravy:

Proti povolení k nakládání s vodami ze dne 8. 1. 2009 byl žalobcem a) podán návrh na obnovu řízení a k prolomení jeho právní moci tak došlo v důsledku přezkumu probíhajícím v linii správních orgánů. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2009, č. j. 051118/2009/KUSK, jímž byla zamítnuta žádost žalobce a) na obnovu řízení ze dne 30. 3. 2009 ve věci ukončené rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 8. 1. 2009, vyplývá, že žalobce a) zpochybňoval vydané povolení k nakládání s vodami s odkazem na závěry posudku Ing. M. a domáhal se zahájení obnovy řízení, avšak žalovaný tento návrh zamítl s tím, že posudek mohl být předložen již v řízení původním. Z odůvodnění rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 5. 3. 2010, č. j. 4862/2010-1000, *[předloženého zdejšímu soudu žalobcem a) společně s žalobou - v předaném správním spise toto rozhodnutí – ani rozhodnutí mu předcházející – založeny nejsou!]*, vyplývá, že žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2009 odvolání, které však Ministerstvo zemědělství svým

rozhodnutím ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8891/2009-15110-4, zamítlo. Na základě podnětu žalobce a) ministr zemědělství provedl zkrácené přezkumné řízení dle § 98 správního řádu a shora specifikovaným rozhodnutím ze dne 5. 3. 2010 předchozí rozhodnutí Ministerstva zemědělství i žalovaného zrušil, neboť shledal, že posudek Ing. M. vychází z faktů existujících v době původního vodoprávního řízení a navíc natolik závažných, že by mohly odůvodnit jiné řešení věci, a proto shledal podmínky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu za splněné. Žalovaný, vázán právním názorem ministra zemědělství, svým rozhodnutím ze dne 21. 6. 2010, č. j. SZ 041918/2010/KUSK/6, povolil ve věci nakládání s vodami obnovu řízení, odvolání podané osobou zúčastněnou 1) Ministerstvo zemědělství svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2010, č. j. 24131/2010-15110, zamítlo (právě v této fázi došlo k prolomení právní moci dosud platného povolení k nakládání s vodami ze dne 8. 1. 2009). Na přelomu let 2010 a 2011 pak proběhlo krátké řízení o nové žádosti osoby zúčastněné 1), které však skončilo vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, č. j. 13674/2011/KUSK, stanovícím vodoprávnímu úřadu, že je třeba dokončit řízení o původní žádosti osoby zúčastněné 1) z roku 2007. Přípisem ze dne 10. 10. 2011, č. j. 100/81600/2010, vodoprávní úřad oznámil účastníkům řízení zahájení nového řízení v rámci povolené obnovy řízení, v němž účastníkům předestřel podmínky, které hodlá v novém povolení k nakládání s vodami stanovit. Současně s tím vydal vodoprávní úřad i usnesení podle § 36 odst. 1 správního řádu, v němž účastníkům stanovil lhůtu pro podávání návrhů a předkládání důkazů 15 dnů od doručení, přičemž toto usnesení bylo součástí téže písemnosti jako oznámení o zahájení řízení (dlužno podotknout, že výrok, odůvodnění a poučení náležející k usnesení byly vskutku netypicky vměstnány až za text oznamující zahájení řízení a podmínky nového povolení). Toto usnesení bylo dne 14. 10. 2011 doručeno žalobci a), který v návaznosti na to připojil své vyjádření ze dne 20. 10. 2011, v němž vodoprávnímu úřadu oznámil, že nesouhlasí s jím navrženými podmínkami nově vydaného povolení k nakládání s vodami a navrhl stanovení podmínek nových, což podpořil připojením odborného vyjádření prof. Šulce. Vodoprávní úřad po obdržení vyjádření všech osob zúčastněných vydal nové rozhodnutí ze dne 9. 11. 2011, č. j. 100/81600/2010, jímž povolil osobě zúčastněné 1) nové nakládání s vodami pro pravobřežní MVE. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, vodoprávní úřad se ztotožnil se závěry posudku doc. S. z roku 2008 a naopak nepřijal závěry žalobcem a) předloženého posudku Ing. M., a to jednak s odkazem na stanovisko správce povodí [osoba zúčastněná 2)] a jednak kvůli přesvědčení, že všechna stávající povolení k nakládání s vodami pro čelákovickou labskou zdrž vycházejí z platného povolení k nakládání s vodami pro čelákovický jez a jsou tedy vázána k nominální výšce vzdutí na tomto jezu ke kótě 171,59 m. n. m. Proti zmiňovanému rozhodnutí vodoprávního úřadu podal žalobce a) odvolání, v němž mimo jiné též namítal, že vodoprávní úřad nestanovil pro nakládání s vodami pro pravobřežní MVE oproti původně vydanému rozhodnutí žádné okrajové podmínky, pominul tak závěry posudku Ing. M. a nevzal tak v potaz právní názor rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 5. 3. 2010. Žalovaný však toto odvolání zamítl, žalobcem a) vytýkané nepřihlédnutí k posudku Ing. M. a právnímu názoru ministra zemědělství nepřijal a v zásadě v tomto bodě zopakoval odůvodnění vodoprávního úřadu. Toto rozhodnutí žalovaného je napadeno žalobou žalobce a) projednávanou nyní zdejším soudem.

Na rozdíl od vydaného povolení k nakládání s vodami došlo v případě souvisejícího vydaného stavebního povolení k prolomení právní moci v důsledku přezkumu věci v linii správního soudnictví. Žalobce b) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2009, č. j. 045492/2009/KUSK, jímž bylo potvrzeno, že není účastníkem stavebního řízení

ukončeného vydáním stavebního povolení ze dne 22. 4. 2009 správní žalobu, kterou projednával Městský soud v Praze. Ten svým rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Ca 111/2009 – 49, napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2009 zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. Městský soud v Praze vyšel z následující úvahy: Žalobce b) jakožto vlastník nemovitosti s pravobřežní MVE užívá tuto nemovitost prostřednictvím svého nájemce žalobce a) provozujícím tuto MVE, a bere za to od něj užitky (nájemné), proto jakákoliv činnost omezující provoz nájemce se přímo dotýká vlastnického práva pronajímatele, neboť omezuje jeho právo disponovat s věcí a požívat užitky, a protože provoz nové MVE osobou zúčastněnou 1) může dle znaleckého posudku Ing. J. M. ovlivnit provoz MVE žalobcem a), neboť oba provozy využívají jako společný zdroj vodu ze vzduší jezu Čelákovice, je zřejmé, že vlastnické právo žalobce b) může být stavbou (nikoli jen výstavbou stavby, ale zejména jejím užíváním, zde provozem MVE) omezeno, tedy přímo dotčeno ve smyslu ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, proto nelze-li již předem vyloučit průběh výstavby takovým způsobem, aby nedošlo k regulaci vodního toku, je účastníkem stavebního řízení každý vlastník, který by mohl být takovou potencionální regulací dotčen. Žalovaný, vázán právním názorem zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, zrušil předchozí usnesení vodoprávního úřadu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 100/79237/2008, o tom, že žalobce b) není účastníkem stavebního řízení. Vodoprávní úřad, vázán právním názorem odvolacího orgánu, nemohl jinak než žalobci b) postavení účastníka stavebního řízení přiznat, což učinil vydáním usnesení ze dne 25. 6. 2012, č. j. 100/29250/2012. Nastalou situaci vodoprávní úřad vyřešil tím, že své rozhodnutí ze dne 22. 4. 2009 doručil žalobci b), který vůči němu podal odvolání. Žalovaný odvolání žalobce b) zamítl rozhodnutím, jež je napadeno žalobou žalobce b) projednávanou nyní zdejším soudem.

Součástí správního spisu jsou též následující odborné podklady:

Znalecký posudek doc. S. z roku 2008 byl vypracován na žádost osoby zúčastněné 1), která jej předložila v rámci nového řízení o nakládání s vodami poté, co žalovaný v odvolacím rozhodnutí zrušil v této věci první vydané povolení k nakládání s vodami z roku 2007. Jak je uvedeno přímo v záhlaví tohoto posudku, byl vypracován za účelem doložení, že výstavbou nové malé vodní elektrárny nevznikne technický stav, který by omezil využití v současné době platných povolení k nakládání s vodami v lokalitě jezu Čelákovice. Znalec nejprve popsal technický stav Čelákovického jezu s uvedením subjektů oprávněných využívat průtok v profilu jezu k nakládání s vodami, a současně specifikoval jednotlivé druhy povolených nakládání se základními technickými parametry. V samotném nálezu znalec popsal, že efektivně využitelný energetický potenciál je dán hodnotou spádu a průtoku, dále že i po zohlednění dosud povolených nakládání je stále možno využívat průtok v hodnotě $65 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$, samotná žádost osoby zúčastněné 1) cílí na průtok o celkové hodnotě $38,54 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$, přičemž možnost využívat existující práva z dříve vydaných vodoprávních rozhodnutí je vázána na stav nominální provozní hladiny v hodnotě 171,59 m. n. m. coby základní provozní podmínky jezu stanovené manipulačním řádem čelákovického jezu. Ze souhrnu těchto skutečností znalec vyvodil, že hodnota průtoky požadovaná k využití $38,54 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$ osobou zúčastněnou 1) vydaná povolení k nakládání s vodami neomezí ani neohrozí, jednotliví uživatelé vody Čelákovického jezu budou moci svá dosavadní oprávnění i nadále využívat, naopak osoba zúčastněná 1) bude nositelem případných rizik spojených s odběry ostatních prioritních odběratelů; problémem pak může být nedostatečná kapacita odběrných zařízení ostatních odběratelů. V samotném závěru posudku se znalec zabýval hodnocením otázek spíše již

právního charakteru, při nichž vyhodnotil, že neschopnost zajistit odběr ve výši svých povolení k nakládání s vodami však nemůže být důvodem pro odmítnutí vydat nové povolení k nakládání s vodami osobě zúčastněné 1) a naopak námitky žalobce a) proti udělení tohoto povolení nevyplývají z ohrožení jeho práva, ale nemožnosti plně realizovat svůj již povolený odběr.

Znalecký posudek Ing. M. byl vypracován na žádost žalobce a), který jej předložil pro účely pro povolení obnovy řízení poté, co správní orgány v řízení o nakládání s vodami nepřipustily jím navrhovaný důkaz novým znaleckým posudkem. Tento posudek byl vypracován za účelem posouzení vlivu povolení nakládání s povrchovými vodami žádaným osobou zúčastněnou 1) na provoz stávající levobřežní MVE. Znalec nejprve popsal technický stav levobřežní MVE včetně historie řízení, z nichž žalobci a) vzešlo jeho dosavadní povolení k nakládání s vodami. Údaje vyplývající z podkladů pro tato řízení pak znalec převzal do samotného nálezu, v němž konstatoval, že je možné a žádoucí vyšší využití energetického potenciálu průtoku vody na Čelákovickém jezu, což však lze pouze při respektování již vydaných vodoprávních rozhodnutí. V současné době je však na zkoumaném úseku Labe vybudováno 15 jezů řídících se při hospodaření s vodou vyplývajících zejména z manipulačního řádu vodního díla Čelákovice, jež ovšem navazuje na ostatní manipulační řády vodních děl tvořících soustavu labské plavení cesty, na níž se musí manipulace s vodou řídit stejnými zásadami kvůli jejímu účelnému a hospodárnému využití. Tyto skutečnosti musí nově povolované nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1) zohledňovat, což se však dle názoru znalce nestalo a toto nové povolení by mělo zohledňovat další podmínky a aspekty. V závěru posudku pak znalec vyslovil názor, že dojde-li k povolení využívat průtok o celkové hodnotě $38,54 \text{ m}^3\text{s}^{-1}$, tak jen při dodržování podmínky nominální provozní hladiny v hodnotě 171,59 m. n. m. doporučené posudkem doc. S. a bez současného vymezení dalších upřesňujících manipulačně-provozních podmínek dojde k negativnímu ovlivnění práv vyplývajících z dosud vydaných povolení k nakládání s vodami, zejména ve vztahu k právu žalobce a). Stejně jako v předchozím posudku doc. S. z roku 2008, i v tomto posudku se znalec často zabýval hodnocením otázek charakteru spíše právního nežli skutkového.

Odborné vyjádření prof. Š. bylo vypracováno na žádost žalobce a), který je předložil vodoprávnímu úřadu po povolení obnovy řízení o nakládání s vodami. Účelem tohoto vyjádření bylo zhodnocení stavu náhonu levobřežní MVE porovnáním hydraulických ztrát (úrovní hladin) za současného stavu při zanesení náhonu usazeninami s navrhovaným stavem po odtěžení usazenin. Zpracovatel vyšel z měření hydraulických poměrů provedených společností H. s. r. o., zaměření příčných profilů vodního toku geodetickou kanceláří a geodetickým zaměřením náhonu provedeným osobou zúčastněnou 2), následně provedl podrobný matematický výpočet za účelem stanovení ztrát, daný matematický model pak aplikoval ve vztahu ke zhodnocení stavu stávajícího a stavu navrhovaného. Zpracovatel pak dospěl k závěru, že prohloubení náhonu sníží ztrátovou výšku mechanické energie v profilu při nátoku do levobřežní MVE.

Znalecký posudek doc. S. z roku 2012 byl vypracován na žádost osoby zúčastněné 1), která jej předložila v rámci svého vyjádření k žalobám obou žalobců. Účelem tohoto posudku bylo posouzení vlivu provozu pravobřežní MVE na rozdělení průtoků v lokalitě jezu Čelákovice a zhodnocení vlivu provozu na ostatní povolení k nakládání s vodami vzhledem k aktuálnímu stavu. Znalec v popisu zkoumané problematiky odkázal na závěry svého předchozího posudku z roku 2008. V samotném nálezu pak v zásadě zopakoval skutková

zjištění uvedená již v nálezu posudku z roku 2008, opět setrval na tom, že stěžejní podmínkou provozu jezu Čelákovice je stav nominální hladiny 171,5 m. n. m., načež podotkl, že právě tato podmínka byla stanovena v posledním povolení k nakládání s vodami ze dne 9. 12. 2011, přičemž žádný jiný stávající odběratel nemá v podmínkách svého povolení stanovenou jinou hodnotu než odebíraný průtok nebo objem. Pravobřežní MVE na rozdíl od ostatních odběratelů ještě navíc reguluje i hladinu, a tak ve výsledku odebírá jen tolik, kolik zbývá po ostatních a v prioritách odběru tak bude poslední; proto dodatečné stanovení priority odběrů považuje znalec za nekonstruktivní. V závěru posudku znalec potvrdil závěr z roku 2008, že při zajištění hladiny v jezové zdrži na úrovni 171,59 m. n. m. jsou dříve vydaná povolení k nakládání s vodami zachována a neomezena, a nově pak doplnil, že podmínky stanovené v povolení k nakládání s vodami ze dne 9. 12. 2011 považuje pro zachování práv z dříve vydaných povolení za dostatečné.

Soud po porovnání posudku doc. S. z roku 2008 s posudkem Ing. M. konstatuje, že oba posudky jsou z hlediska svých závěrů zjevně protichůdné. Zatímco dle posudku doc. S. vydání povolení k nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1) nijak neomezí možnosti ostatních subjektů užívat vodu v průtoku Čelákovického jezu dosavadním způsobem, naproti tomu z posudku Ing. M. vyplývá, že povolení k nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1) naopak jiné dosavadní uživatele v jejich možnostech užívat vodu v průtoku Čelákovického jezu omezit může. K odbornému vyjádření prof. Š. může soud konstatovat, že toto vyjádření přímo nepodporuje ani nevyvrací závěry jednoho či druhého posudku předložených v řízení, tj. nezodpovídá otázku možného negativního ovlivnění ostatních odběratelů vydáním povolení k nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1), avšak má pro žalobce a) zjevně sloužit jako argument pro stanovení dalších omezujících podmínek povolení k nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1). Ve vztahu k posudku doc. S. z roku 2012 považuje soud za vhodné poznamenat, že byť byl tento posudek vyhotoven až po vydání napadeného rozhodnutí, tak jím hodnocený skutkový stav se vztahuje k době rozhodování vodoprávního úřadu, a proto jej v soudním řízení nelze bez dalšího považovat za nepřipustný důkaz. Soud totiž může provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006). To je zásadní rozdíl oproti žalobci navrhanému důkazu dokumentacemi průtoků ve dnech 11. – 12. 9. 2012 a ve dnech 3. – 5. 11. 2012 vypracovaných osobou zúčastněnou 2). Tuto dokumentaci naopak považuje soud za nepřipustný důkaz, neboť se jimi osvědčuje skutkový stav, který zjevně nastal až po vydání napadených rozhodnutí a z něhož správní orgány nemohly ve svých rozhodnutích vycházet, a proto z něj nemůže vyjít ani soud při přezkumu obou žalob (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Předložená dokumentace průtoků a k nim připojená tvrzení žalobců navíc představují rozšíření žalobních bodů, které však bylo učiněno již po lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá v návaznosti na § 72 odst. 1 s. ř. s.). Soud rovněž nepřihlížel k vyjádření Ing. M. ze dne 21. 3. 2012 předloženého žalobcem a) v rámci doplnění jeho žaloby, neboť znalec se v tomto vyjádření zabývá hodnocením správních rozhodnutí a vypořádáváním ryze otázek právních, nikoliv však otázek skutkových (z tohoto hlediska jeho vyjádření nic zásadního neobjasňuje).

Právní posouzení

Jak vyplývá z výše uvedeného, obě napadená rozhodnutí se vztahují ke stavbě a provozu téhož vodního díla (pravobřežní MVE), kdy prvním z napadených rozhodnutí (tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012) bylo potvrzeno vodoprávním úřadem vydané

povolení k nakládání s vodami (§ 8 a násl. vodního zákona) a druhým z napadených rozhodnutí (tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2012) bylo potvrzeno vodoprávním úřadem vydané stavební povolení k provedení stavby pravobřežní MVE (§ 15 vodního zákona; § 115 stavebního zákona). Tento způsob rozhodování o stavbách vodních děl, které mají sloužit k nakládání s vodami, odpovídá režimu právní úpravy vodního zákona účinné do 31. 7. 2010. To je zásadní rozdíl oproti pozdější právní úpravě účinné po generální novelizaci provedené zákonem č. 150/2010 Sb., jímž bylo v ustanovení § 9 odst. 5 věty první a druhé vodního zákona zakotveno následující pravidlo: „*Povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení, pokud se nejedná o vodní dílo již existující nebo povolené. V případě vydávání povolení k nakládání s vodami současně s povolením k provedení vodního díla se výroky těchto povolení vzájemně podmiňují...*“; a v návaznosti na to bylo v ustanovení § 15 odst. 1 věty druhé vodního zákona zavedeno související pravidlo: „*Povolení k provedení nebo změně vodního díla, které má sloužit k nakládání s vodami povolovanému podle § 8, může být vydáno jen v případě, že je povoleno odpovídající nakládání s vodami nebo se nakládání s vodami povoluje současně s povolením k provedení nebo změně vodního díla (§ 9 odst. 5).*“ Z toho vyplývá, že s účinností od 1. 8. 2010 vodoprávní úřad musí o žádosti o povolení k nakládání s vodami a o žádosti o vydání stavebního povolení vést *ex lege* společné řízení, a v případě vyhovění oběma žádostem pak musí samostatným výrokem povolit nakládání s vodami a samostatným výrokem vydat stavební povolení; současně však platí vzájemná podmíněnost těchto výroků (srov. § 9 odst. 5 a § 15 odst. 1 vodního zákona po novele č. 150/2010 Sb.). V nyní projednávané věci však došlo k zahájení řízení v roce 2007, tedy před účinností zmiňované novely, kdy vodní zákon obligatorní režim společného řízení nezakotvoval a naopak ve vztahu k témuž vodnímu dílu připouštěl samostatnost řízení o povolení k nakládání s vodami a samostatnost stavebního řízení (vodoprávní úřady tak mohly vést společné řízení pouze na základě spojení věci za podmínek § 140 správního řádu). V předmětné věci tudíž bylo o každém z uvedených povolení rozhodnuto zvlášť, a to dvěma samostatnými rozhodnutími. Zdejší soud proto při přezkumu věci vychází z úvahy, že ačkoliv rozhodnutí napadené žalobcem a) se s rozhodnutím napadeným žalobcem b) vzájemně podmiňují, tak tato podmíněnost platí pouze z hlediska možnosti jedno či druhé rozhodnutí plně vykonávat. Ovšem z hlediska jejich obecné platnosti se stále jedná o dva samostatně přezkoumatelné správní akty. To znamená, že zrušení rozhodnutí jednoho automaticky neznamená pozbytí platnosti rozhodnutí druhého, i když může omezit možnosti jeho dalšího výkonu.

Krajský soud v Praze přezkoumal obě napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom závěru, že žaloba podaná žalobcem a) je důvodná, žaloba podaná žalobcem b) však nikoliv.

Krajský soud v Praze shledal, že předložený spisový materiál poskytuje dostatek relevantních poznatků a věc je možno rozhodnout bez nařízení jednání. Žalobce b) s rozhodnutím věci bez nařízení jednání udělil výslovný souhlas ve své replice ze dne 24. 1. 2013, žalovaný, ač řádně obeslán, se k tomuto postupu nevyjádřil, čímž byly ve vztahu k těmto dvěma účastníkům splněny podmínky vyplývající z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce a) sice na nařízení jednání trval, nicméně ve vztahu k projednávání jeho žaloby soud

shledal, že jsou splněny podmínky pro postup dle § 76 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud proto přistoupil k rozhodnutí ve věci samé bez nařízení jednání.

Dle ustanovení § 115 odst. 1 vodního zákona (tj. ve znění před účinností novely 150/2010 Sb., není-li dále řečeno jinak) platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že v řízeních ve věcech vodních děl přichází v úvahu současná aplikace tří zákonů – vodního zákona, stavebního zákona a správního řádu. Z hlediska speciality jsou na prvním místě ustanovení vodního zákona (jichž se v řízeních ve věcech vodních děl užije primárně), na druhém místě je z hlediska speciality stavební zákon a nejobecnějším předpisem je zde správní řád, jehož se v těchto řízeních užije pouze tehdy, nestanoví-li vodní ani stavební zákon jinak. (*Pozn.: V zásadě ze stejné koncepce vychází i pozdější právní úprava – srov. § 115 vodního zákona po novele č. 150/2010 Sb.*). Každý ze tří uvedených zákonů má přitom poněkud odlišná pravidla v otázkách určení okruhu účastníků řízení a možnosti vznášet v průběhu řízení námitky. Samotný vodní zákon tyto otázky řeší pouze částečně. Obsahuje sice vlastní úpravu účastenství, nicméně jedná se pouze o úpravu dílčí, kdy subjekty vyjmenované v ustanoveních § 115 odst. 4 až 7 se stávají účastníky řízení pouze ve zvláštních případech, a to nikoliv samostatně, ale jaksi „navíc“ vedle ostatních účastníků, jejichž okruh se však musí určit právě pomocí stavebního zákona, popř. správního řádu (srov. § 115 odst. 1 ve vztahu k odst. 4 až 7 vodního zákona). Stejně tak i úpravu koncentrace řízení zavádí vodní zákon pouze v případě nařízení ústního jednání (srov. § 115 odst. 8 vodního zákona), v ostatních případech budou platit omezení vyplývající buďto ze stavebního zákona, nebo ze správního řádu. Určení, v režimu kterého z těchto dvou zákonů bude postupováno, když vodní zákon nestanoví jinak, je přitom naprosto klíčové, neboť oba zákony obsahují odlišnou úpravu účastenství i koncentrace řízení.

Jestliže je v souvislosti s vodním dílem žádáno o vydání stavebního povolení, pak s ohledem na dikci § 115 odst. 1 vodního zákona platí vymezení základního okruhu účastníků řízení dle § 109 stavebního zákona; jde-li o případy výslovně uváděné v § 115 odst. 4 až 7 vodního zákona, tak jsou účastníky ještě navíc i subjekty zde vyjmenované. Z hlediska možnosti uplatňovat námitky platí v řízení o vydání stavebního povolení vodního díla zákonná koncentrace řízení dle § 114 stavebního zákona, v případě nařízení ústního jednání pak platí odchylky dle ustanovení § 115 odst. 8 vodního zákona. [*Pozn.: Současná právní úprava vodního zákona přitom upravuje postup při nařízení ústního odlišně, než jak bylo popsáno výše – srov. § 115 odst. 8 vodního zákona po novele č. 150/2010 Sb.*]

Naproti tomu je-li v souvislosti s vodním dílem žádáno o vydání povolení k nakládání s vodami, tak předmětem posouzení jsou činnosti vyjmenované v ustanovení § 8 vodního zákona, mezi nimiž však není provedení či změna stavby ani jiné činnosti předvídané ustanovením § 1 stavebního zákona. Z tohoto důvodu je v samotném řízení o vydání povolení k nakládání s vodami aplikace stavebního zákona vyloučena. Proto v tomto řízení platí obecná úprava účastenství dle § 27 správního řádu; jde-li o případy výslovně uváděné v § 115 odst. 4 až 7 vodního zákona, tak jsou účastníky ještě navíc i subjekty zde vyjmenované. Z hlediska možnosti uplatňovat námitky zde platí režim dle § 36 odst. 1 správního řádu; čili koncentrace řízení zde obecně nenastává, nejde-li o případy, kdy je ve věci nařízeno ústní jednání (§ 115 odst. 8 vodního zákona), nebo kdy tak usnesením stanoví vodoprávní úřad (§ 36 odst. 1

věta druhé správního řádu). *[Pozn.: V tomto ohledu je opět mít na paměti zásadní odlišnost oproti stávající právní úpravě – srov. § 115 odst. 8 vodního zákona v návaznosti na § 9 odst. 5 vodního zákona po novele č. 150/2010 Sb.]*

Výše popsané rozdílné pojetí řízení o nakládání s vodami a řízení o vydání stavebního povolení vodního díla, jež jsou v systematice vodního zákona souhrnně označovány jako vodoprávní řízení (§ 115 vodního zákona), musel soud při posuzování důvodnosti jedné i druhé žaloby důsledně zohledňovat. Každé z napadených rozhodnutí, byť se týkají téhož vodního díla, má totiž svůj původ v jiné větvi vodoprávního řízení, což má ve výsledku naprosto zásadní vliv na důvodnost žalobních námitek.

Žalobce b) napadá rozhodnutí potvrzující vydání stavebního povolení. Z hlediska typu námitek, které mohl v tomto řízení uplatnit, platí omezení vyplývající z ustanovení § 114 stavebního zákona. Žalobce b) tudíž mohl v řízení o povolení stavby pravobřežní MVE uplatnit pouze námitky směřující proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi bylo přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (§ 114 odst. 1 stavebního zákona), zároveň však nebylo možno přihlížet k námitkám, které mohl uplatnit již ve fázi územního řízení (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). Na tomto místě však nelze přehlédnout, že byť žalobce b) oficiálně brojí proti stavebnímu povolení, tak převážná většina jeho žalobních námitek z hlediska obsahu směřuje proti povolení k nakládání s vodami. Námitky zabývající se stanovením nominální výšky hladiny, vzdouváním a klesáním hladiny v nadjezí, rozporu s manipulačním řádem vodního díla Č., dobou provozu MVE v průměrném vodním roce či závěry posudku Ing. M. a odborného vyjádření prof. Š. a na to navazující stanovení dalších omezujících podmínek, jehož se žalobce b) ve své žalobě dovolává, musí vodoprávní úřad stanovit právě v rozhodnutí, jímž povoluje nakládání s vodami (srov. § 8 odst. 1 a § 9 vodního zákona v návaznosti na § 3 prováděcí vyhlášky vodního zákona), nikoliv v rozhodnutí, jímž povoluje provedení stavby vodního díla. V samotném stavebním povolení pro stavbu vodního díla totiž vodoprávní úřad stanovuje podmínky charakteru ryze stavebnětechnického [srov. 15 vodního zákona a § 115 stavebního zákona v návaznosti na § 7 prováděcí vyhlášky vodního zákona a § 5 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, ve znění účinném před přijetím zákona č. 63/2013 Sb.], a byť samozřejmě musí zohlednit podmínky k užívání vod stanovené v předchozím povolení k nakládání s vodami, tak je zde již nemusí znovu explicitně vyjmenovávat. Soud proto shledal, že žalobce b) se ve své žalobě (zejména ve druhém, třetím, a devátém žalobním bodě, ale zčásti též ve všech ostatních) dovolává stanovení podmínek, které ve stavebním povolení pro stavbu vodního díla již být nejen nemusí, ale zpravidla ani být nemají, neboť je má řešit související povolení k nakládání s vodami. Lze tedy shrnout, že námitky žalobce b) brojící proti určení parametrů týkajících se stanovení nominální výšky hladiny a vzdouvání a klesání hladiny v nadjezí, proti rozporu s hodnotami manipulačního řádu vodního díla Čelákovice, proti době provozu MVE v průměrném vodním roce či proti závěrům posudku Ing. M. a odborného vyjádření prof. Š., nejsou svou povahou námitkami ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť jde o otázky, jež měly být řešeny v rámci řízení o povolení k nakládání s vodami [v němž navíc žalobce b) nebyl účastníkem a ani se v něm účastenství nedomáhal].

V tomto smyslu žalobce b) rovněž poněkud nesprávně směšuje popis projektu obsahující převážně údaje plynoucí z jiných rozhodnutí či z jiných skutečností s podmínkami, které toto stavební povolení pro provádění stavby vodního díla závazně konstituují. Například žalobcem b) vytýkané nedostatečné zdůvodnění parametrů úrovně hladiny nadeje 171,60 m. n. m. předpokládané doby provozu v průměrném vodním roce 345 dnů (*viz horní část str. 2 stavebního povolení*) nepatří mezi závazné podmínky, které zavádí stavební povolení, ale jedná se o identifikační údaje přímo plynoucí z dříve vydaných rozhodnutí či jiných podkladů, a vodoprávní úřad tudíž způsob jejich přesného určení zdůvodňovat nemusel.

Pokud jde o žalobcem b) namítané dotčení jeho nemovitostí provozem pravobřežní MVE (obsah zejm. čtvrtého, pátého, šestého, sedmého a osmého žalobního bodu), pak je sice pravdou, že se z povahy věci jedná o námitky brojící proti užívání stavby (§ 114 odst. 1 stavebního zákona), současně však nelze přehlédnout, že řešení ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků je otázkou řešenou primárně již ve fázi územního řízení [§ 90 písm. e) stavebního zákona]. V tomto ohledu musí soud dát za pravdu žalovanému i vodoprávnímu úřadu, že námitky týkající se negativního vlivu stavby na žalobcem b) vlastněné nemovitosti měly být uplatněny již v rámci řízení o umístění stavby pravobřežní MVE, a jestliže žalobce b) v této fázi své námitky proti umístění vodního díla a jeho vlivu na okolí neuplatnil, pak k nim ve fázi řízení o vydání stavebního povolení již nelze přihlížet (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 6. 2006, č. j. Výst. 52633/2005/VV, přitom vyplývá, že žalobce b) v řízení o umístění stavby jako účastník nevystupoval a námitky tam neuplatňoval, přičemž žalobce b) před správními orgány nikdy nenamítal, že by byl ve fázi územního řízení jako účastník opomenut (to činil právě až ve fázi stavebního řízení). Argumentuje-li žalobce b) ve své replice, že poukazoval na zkrácení délky projektovaného vtoku uvedené v dokumentaci pořízené pro územní řízení, nelze toto považovat za námitku vznesenou v samotném územním řízení, ale za námitku směřující proti podkladu obstaranému pro účely již ukončeného územního řízení, fakticky ovšem vznesenou až ve fázi řízení stavebního.

Rovněž nelze pominout, že i v samotném stavebním řízení uplatnil žalobce b) své námitky poprvé až v odvolacím řízení. Na tomto místě je třeba zásadně omítnout jednu ze stěžejních žalobních námitek brojících proti nedostatečné délce doby mezi usnesením o přibrání žalobce b) do řízení (2. 7. 2012) a dodatečným doručením rozhodnutím ve věci (30. 7. 2012), zmíněným především v úvodu žaloby a posléze zejména v prvním žalobním bodě. Soud považuje dobu 27 dnů [tj. počet dnů mezi okamžikem, kdy vodoprávní úřad žalobci b) oznámil jeho vstup do stavebního řízení a datem, kdy mu oznámil vydání stavebního povolení] samu o sobě pro podání námitek do stavebního řízení za dostatečnou. Ve správním spisu navíc není žádný záznam o tom, že by žalobce b) chtěl v průběhu této doby nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady řízení (v samotné žalobě přitom není nemožnost nahlížet do spisu nijak napadána), ani nečinil jiné úkony, z nichž by bylo možno usuzovat, že by se během období 27 dnů nestíhal dostatečně seznámit s podklady použitými v řízení, do něhož zamýšlel vznášet námitky. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce b) svůj dodatečný vstup do stavebního řízení mohl reálně očekávat již v době doručení rozsudku Městského soudu v Praze (duben 2012), čili určitou rámcovou představu o typu vznášených námitek tak měl mít bezpochyby již v tomto období. Zdejší soud má navíc za to, že v situaci, kdy správní soud zruší rozhodnutí odvolacího orgánu potvrzující prvoinstanční usnesení vydané dle § 28 odst. 1 správního řádu, by přiměřeně měla platit ustanovení § 28 odst. 2

správního řádu. To znamená, že opomenutý účastník by měl zmeškaný úkon učinit ve lhůtě 15 dnů od doručení nově vydaného usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu, které správní orgán vydá v návaznosti na zrušující rozsudek správního soudu. V případě mimořádně složitého úkonu, vyžadujícím například předchozí nahlédnutí do rozsáhlého spisového materiálu, jehož se opomenutý subjekt bez přiznání účastenství mohl jen obtížně domáhat (během řízení před správním soudem domněnka vyjádřená v § 28 odst. 1 věty první správního řádu neplatí), by správní orgán měl připustit i částečné provedení zmeškaného úkonu s možností jeho pozdějšího doplnění i po uplynutí 15 denní lhůty. V případě nyní projednávané věci však žalobce b) v rozhodném mezidobí – tj. od oznámení usnesení o dodatečném přibrání žalobce b) do řízení v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze až do oznámení vydaného stavebního povolení – neučinil vůči vodoprávnímu úřadu žádný relevantní úkon a své námitky vznesl poprvé až v odvolacím řízení. O nemožnosti vznášet v průběhu řízení na prvním stupni námitky pro nedostatek času zde proto nemůže být řeči.

V souvislosti s výše uvedeným je rovněž lichá argumentace žalobce b), že zabýval-li se vypořádáním jeho námitek poprvé až žalovaný v odvolacím řízení, zatížil tím řízení neodstranitelnou procesní vadou, neboť tím žalobci b) odepřel podat proti vypořádání jeho námitek opravný prostředek. Žalobce b) zde směšuje právo na podání opravného prostředku proti rozhodnutí coby výsledku správního řízení (§ 81 a násl. správního řádu) s právem podávat námitky v průběhu daného řízení (§ 114 stavebního zákona; § 36 odst. 1 správního řádu). Nárok na přezkoumání věci druhou instancí totiž nevzniká v souvislosti s podáním samotné námítky, ale až teprve v souvislosti s rozhodnutím, kterým tyto námitky byly nebo měly být vypořádány. Případná pochybení orgánu prvního stupně při vypořádávání účastnických námitek může odvolací orgán zhojit rovněž tím, že sám dodatečně projedná námitky, které prvoinstanční orgán projednat odmítl nebo zapomněl. Tento postup se uplatní zejména tehdy, když na základě dosavadního průběhu řízení bude mít odvolací orgán pro dodatečné vypořádání opomenutých námitek dostatek relevantních podkladů. Rušit napadené rozhodnutí a vracet věc prvostupňovému orgánu k dalšímu projednání [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu] kvůli nevypořádání účastnické námítky by bylo namístě až tehdy, pokud by odvolací orgán při vypořádávání opomenuté námítky musel složitě opatřovat zcela nové podklady nebo provádět nová rozsáhlá dokazování, čímž by už nahrazoval činnost orgánu prvního stupně. O tento případ se však nyní projednávané věci zjevně nejednalo, neboť žalobce b) své odvolání založil především na nesouhlasu se závěry, které vodoprávní úřad učinil na základě vyhodnocení podkladů předložených osobou zúčastněnou 1); nebo na základě vyhodnocení podkladů předložených osobou zúčastněnou 1) a žalobcem a) v řízení o vydání povolení k nakládání s vodami.

Pokud jde o námitku desátého žalobního bodu mířící proti povolení zkušebního provozu navzdory neexistenci stavebního povolení, musí soud konstatovat, že otázka oprávněnosti zkušebního provozu (§ 124 stavebního zákona) není předmětem projednávané věci. Dlužno však podotknout, že až do vydání rozsudku Městského soudu v Praze nemohlo být na straně správních orgánů ani ostatních účastníků řízení [zejména pak osoby zúčastněné 1)] pochyb o tom, že vydané stavební povolení ze dne 22. 4. 2009 je pravomocné. Proto jakékoliv činnosti, k jejichž realizaci byla vyžadována existence pravomocného stavebního povolení, byly do té doby činy po právu.

S ohledem na výše uvedené dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že žaloba podaná žalobcem b) je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Nad rámec shora uvedeného soud konstatuje, že drtivá většina nároků, jichž se žalobce b) ve své žalobě dovolává, je ve skutečnosti činěna za účelem podpory žaloby podané žalobcem a). Oba žalobci se sice snaží navenek vystupovat jako účastníci s odlišnými nároky, jejich žalobní námitky jsou však v podstatných bodech shodné a liší se v zásadě jen ve formulaci jednotlivých argumentů a jejich pořadí. Jak navíc bylo uvedeno výše v rámci skutkových zjištění, žalobce b) [fyzická osoba] byl v době podání žaloby způsobilý samostatně jednat jménem žalobce a) [právnícká osoba], navíc je vlastníkem pozemků a objektů, v nichž se nachází pravobřežní MVE provozovaná žalobcem a). Soud proto bude dále vycházet z úvahy, že žalobce a) i žalobce b) jsou ve vztahu k provozování pravobřežní MVE osobami jednajícími ve vzájemné shodě (srov. § 66b obchodního zákoníku), které sice v proběhlých formálně vystupují jako samostatní účastníci, avšak v tomto soudním i předchozím správním řízení zcela zjevně usilují o dosažení stejného cíle. Žalobní námitky uplatněné žalobcem a) tudíž zjevně svědčí i žalobci b).

Žalobce a) napadá rozhodnutí potvrzující vydání povolení k nakládání s vodami. V nyní projednávané věci probíhalo řízení o nakládání s vodami v rámci nového řízení po povolení obnovy řízení, jež bylo reakcí na právní názor vyslovený v rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 5. 3. 2010, kterým se v přezkumném řízení zrušila předchozí rozhodnutí Ministerstva zemědělství a žalovaného zamítající návrh žalobce a) na obnovu řízení. Stěžejním důvodem pro tento postup bylo zjištění, že posudek Ing. M. vycházel z faktů existujících v době původního vodoprávního řízení, a to natolik závažných, že by mohly odůvodnit jiné řešení věci. Je tedy zřejmé, že povolení obnovy řízení bylo schváleno právě za účelem prověření skutečností vyplývajících z posudku Ing. M. předloženého žalobcem a). To znamená, že povinností orgánu vedoucího nové řízení po povolené obnově bylo zabývat se skutečnostmi plynoucími z tohoto posudku, které v původním řízení hodnoceny nebyly, ačkoliv správně hodnoceny být měly, neboť v době původního řízení již existovaly. Z toho lze usuzovat, že posudek Ing. M. byl pro účely nového řízení po obnově relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci (jednoznačně se tedy nejednalo o podklad, jehož použití by důvod nového řízení vylučoval ve smyslu § 102 odst. 6 věty první správního řádu). Soud proto nemůže souhlasit s názorem žalovaného uvedeným v jeho vyjádření k oběma žalobám, že posudek Ing. M. se stal pro účely řízení obsoletním, neboť hodnotil podmínky stanovené již zrušeným rozhodnutím ze dne 8. 1. 2009. Tímto by žalovaný zcela popřel smysl, proč bylo celé obnovené řízení – ze kterého nakonec vzešlo žalobou napadené rozhodnutí – vůbec zahájováno. V tomto směru soud naopak musí přisvědčit úvaze žalobce a), že v takovém by musel být za obsoletní považován i posudek doc. S. z roku 2008, neboť právě ten sloužil rozhodnutí ze dne 8. 1. 2009 (zrušenému na základě obnovy řízení) jako přímý podklad. Pro dosažení účelu obnovy pak logicky měly být vyjasněny vzájemné protiklady posudku doc. S. z roku 2008 s posudkem Ing. M..

Právě ve způsobu vypořádání se se závěry těchto protichůdných posudků však spočívá klíčový problém. Vodoprávní úřad totiž ve vydaném povolení k nakládání s vodami ze dne 9. 11. 2011 uvedl, že žádosti osoby zúčastněné 1) lze vyhovět za podmínek, které navrhuje posudek doc. S. z roku 2008, a naopak závěry oponentního posudku Ing. M. vodoprávní úřad nepřijal, což odůvodnil jednak přihlédnutím ke stanovisku osoby zúčastněné 2) a jednak konstatováním, že „...všechna stávající povolení k nakládání s vodami pro čelákovickou labskou zdrž vycházejí z platného povolení k nakládání s vodami pro čelákovický jez a jsou tedy vázána k nominální výšce vzdutí na tomto jezu v kótě 171,5 m. n. m. Všechna dosavadní

povolení k nakládání s povrchovými vodami v úseku čelákovické zdrže jsou realizována v profilech nad budovanou pravobřežní MVE, takže udržování výšky hladiny vody jezovém profilu v úrovni 171,59 m n.m. zajistí zachování práv dosavadních odběratelů. Stanovování podmínek pro nové povolení nakládání s vodami, které by fakticky měnily úroveň nominální hladiny vody na předmětném jezu nepovažuje MěÚ za možné ani žádoucí.“ (viz str. 5 povolení k nakládání s vodami ze dne 9. 11. 2011). S tímto způsobem vypořádání protichůdných posudků se pak žalovaný zcela ztotožnil, neboť v odůvodnění odvolací námítky směřující proti zohlednění posudků v podstatě zopakoval argumentaci vodoprávního úřadu (viz str. 7 napadeného rozhodnutí ze dne 27. 2. 2012).

Shora popsáný způsob vyřešení rozporů mezi oběma posudky však dle názoru zdejšího soudu rozhodně nepomohl dostatečně vyjasnit sporný skutkový stav. Žalovaný i vodoprávní úřad se totiž primárně opřeli o vyjádření osoby zúčastněné 2), což ovšem soud považuje za poněkud problematické, a to hned z několika důvodů. Předně nelze opomenout, že osoba zúčastněná 2) byla účastníkem správního řízení, stejně jako jimi byli žalobce a) a osoba zúčastněná 1), mezi kterými je právě o závěry předložených posudků největší spor. Soud nepovažuje za příliš šťastné, že protiklady a rozpory v podkladech natolik odborné povahy, jakými jsou právě znalecké posudky, se správní orgány pokoušejí vyjasnit prostřednictvím vyjádření jednoho z účastníků řízení (byť i odborně formulovaným). Soud si je na jednu stranu vědom, že osoba zúčastněná 2) je oproti ostatním účastníkům (fyzickým a právnickým osobám soukromého práva) poněkud specifickým subjektem, neboť jde o zákonem zřízený státní podnik (srov. zákon č. 305/2000 Sb., o povodích, ve znění pozdějších předpisů) vykonávající zvláštní činnosti svěřené zákonem (srov. např. § 21, § 48, § 53 a § 54 vodního zákona), navíc jeho stanoviska mohou být obligatorním podkladem pro některé typy vodoprávních rozhodnutí [srov. např. § 54 odst. 4 v návaznosti na § 8 odst. 1 písm. a) až c), § 14 odst. 1 písm. a) až c), § 15, § 17 a § 18 vodního zákona]. Na druhou stranu samotný veřejnoprávní charakter osoby zúčastněné 2) nemění nic na tom, že ve správním řízení má tento subjekt postavení účastníka jako kdokoliv jiný (§ 7 odst. 1 správního řádu). Správce povodí není totéž co dotčený orgán (srov. § 149 odst. 1 správního řádu), jeho stanoviska – byť třeba pro určitý typ rozhodnutí zákonem obligatorně vyžadovaná jako podklad – nemají pro rozhodování vodoprávních úřadů závazný charakter. Proto v případě, kdy vodoprávní úřad provádí dokazování dvěma odlišnými znaleckými posudky, tak na vyjádření správce povodí [v dané věci osoby zúčastněné 2)] poskytnutému v souvislosti s hodnocením těchto posudků je třeba nahlížet nikoliv jako na revizní posudek, ale jako na vyjádření kteréhokoliv jiného účastníka správního řízení (§ 36 odst. 1 správního řádu). Z těchto důvodů nemůže být samotný odkaz na vyjádření osoby zúčastněné 2) dostatečným argumentem pro posouzení relevance jednoho či druhého znaleckého posudku.

V souvislosti s výše uvedeným rovněž nelze přehlédnout, že žalovaný i vodoprávní úřad se sice dovolávají vyjádření osoby zúčastněné 2), nicméně není zcela jasné, které vyjádření mají přesně na mysli. Ve správním spise jsou totiž v souvislosti s obnoveným řízením založena tři vyjádření osoby zúčastněné 2), a to vyjádření ze dne 13. 7. 2011, č. j. VHD/11/16396, dále vyjádření ze dne 15. 11. 2011, č. j. VHD/11/29973, a vyjádření ze dne 13. 1. 2012, č. j. VHD/12/382. V prvním vyjádření ze dne 13. 7. 2011 osoba zúčastněná 2) souhlasila s navrženými podmínkami povolení k nakládání s vodami pro pravobřežní MVE, neboť nejsou v rozporu s platným nakládáním s povrchovými vodami pro jez Čelákovice ani s nakládáním, o které tou dobou ona sama paralelně žádala, dále

doporučila zařadit do podmínek nakládání i převod vody rybím přechodem v hodnotě $0,54\text{m}^3\text{s}^{-1}$ a že zde není nutno stanovit minimální zůstatkový průtok. Obsah prvního vyjádření sice argumentačně podporuje spíše úvahu posudku doc. Satrapy z roku 2008, nicméně podrobnější vysvětlení, proč by měl být oponentní posudek Ing. Matějčka lichý, zde schází. Přitom právě to mělo být předmětem řízení po povolení obnovy, což opět přisvědčuje úvaze, že odkaz správních orgánů na vyjádření osoby zúčastněné 2) je pro vyřešení dané otázky nedostatečný. Osoba zúčastněná 2) se sice v úvodu předmětného vyjádření zmínila, že se k rozdílným závěrům dvou znaleckých posudků vyjádřila již v dopise č. j.: VHD/11/213 ze dne 13. 7. 2011, avšak tento dopis v předané spisové dokumentaci vůbec založen není. V pořadí druhém vyjádření osoby zúčastněné 2) ze dne 15. 11. 2011 15 je v zásadě pouze konstatováno, že se její dosavadní stanovisko nemění a že požaduje vydat povolení k nakládání s vodami za dalších vyjmenovaných podmínek. Podobně i ve třetím vyjádření ze dne 13. 1. 2012 osoba zúčastněná 2) v zásadě zopakovala své dosavadní stanovisko, opět se zde zmínila o dopise ze dne 24. 3. 2011, v němž se měla vyjadřovat k oběma posudkům; ten však ve správním spise schází. Soud rovněž nemůže nezohlednit, že argumentace osoby zúčastněné 2) ve shora specifikovaných vyjádřeních svou odborností těžko může konkurovat měřením a výpočetním metodám použitým v obou předložených posudcích. Na vyjádření osoby zúčastněné 2) proto správní orgány rozhodně nemohly nahlížet jako na klíčové kritérium pro vyjasnění sporné otázky.

Další důvody, o něž žalovaný a vodoprávní úřad opřel důvody pro odmítnutí závěru posudku Ing. M. (viz výše citovaný text kurzívou), obsahově v podstatě kopírují názor zaujatý ve vyjádření osoby zúčastněné 2) ze dne 13. 7. 2011, a zjevně se nejednalo o žádnou vlastní úvahu správních orgánů. Tyto důvody navíc opět nezodpovídají základní otázku, a to který z předložených protikladných posudků je pro zjištění skutkového stavu stěžejní. Jak přitom soud již několikrát uvedl, právě kvůli vyřešení této otázky se řízení jako takové konalo, neboť právě to byl hlavní důvod pro povolení obnovy. Právní závěry rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5. 10. 2012, č. j. 137566/2012-MZE-15115, které žalovaný připojil ke svému druhému vyjádření, sice mohou na první pohled budit dojem, že obnovené řízení bylo provedeno řádně a splnilo svůj účel [Ministerstvo zemědělství zde totiž zamítlo odvolání žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného o nepovolení obnovy řízení ve věci ukončené žalobou napadeným rozhodnutím]. Soud je však jiného názoru. Předně je třeba znovu zdůraznit, že obnova řízení byla nařízena v reakci na rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 5. 3. 2010, což je rozhodnutí vydané funkcionářem ústředního správního orgánu, jenž je vůči Ministerstvu zemědělství (na jehož rozhodnutí se žalovaný odvolává) orgánem nadřízeným (srov. § 178 odst. 2 předposlední věty správního řádu). Ze souhlasného charakteru rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5. 10. 2012 vůči postupu při nezahajování další obnovy řízení však žalovaný ještě nemůže spolehlivě usuzovat, že samotné povolení k nakládání s vodami je skutečně věcně správné. Soud v tomto směru nemůže souhlasit s názorem Ministerstva zemědělství zmíněným v odůvodnění jeho rozhodnutí (žalovaný právě na tomto názoru zčásti postavil svou protiargumentaci), že v průběhu obnoveného řízení o nakládání s vodami nebylo možno přihlížet k námitce žalobce a) na vypracování nového znaleckého posudku k vyjasnění rozporu mezi dvěma dosud existujícími posudky, neboť tento návrh žalobce a) poprvé předložil až ve svém odvolání ze dne 19. 12. 2011 proti rozhodnutí o vydání nového povolení k nakládání. Soud tento názor nesdílí, neboť v tomto konkrétním případě nelze za návrh na zpracování revizního posudku nahlížet jako na důkaz nový (tj. důkaz vnášející do řízení zcela nové skutečnosti), ale jako na návrh postupu, jímž bude

vyřešen rozkol mezi důkazy již předloženými (tj. protichůdnými znaleckými posudky). Zpracování revizního posudku je totiž řešení, které měl správně zvolit již orgán prvního stupně a jehož neprovedení tudíž bylo v odvolání namítáno zcela oprávněně. V souvislosti s tím nelze přehlédnout ani to, že doc. S. ani Ing M. nebyli znalci ustanovení dle § 56 správního řádu, ale jejich posudky byly vyhotoveny na základě objednávky žalobce a) a osoby zúčastněné 1), tedy účastníky řízení uplatňujícími zcela protichůdné zájmy. Ovšem právě zjištění, že zadavatelem jednoho i druhého posudku byl v obou případech účastník hájící v řízení vlastní zájem, by mělo při dokazování těmito posudky (formálně vzato jde spíše o dokazování listinami dle § 53 správního řádu) u každého orgánu veřejné moci budit zvýšenou míru opatrnosti. Posudek Ing. M. i oba posudky doc. S. sice obsahují všechny náležitosti ve smyslu vyhlášky č. 37/1967 Sb., kterou se provádí zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, soud tudíž nemá nejmenší pochybnost o odbornosti obou znalců. Nicméně obecně platí, že na znalecký posudek vypracovaný na objednávku účastníka nutno nahlížet s větší rezervou než na znalecký posudek vypracovaný znalcem, který je vůči účastníkům řízení nezávislý. V nyní projednávané věci proto bylo zcela na místě, aby správní orgán při řešení rozporů mezi dvěma protichůdnými znaleckými posudky doloženými od vzájemně se svářících účastníků sám zadal vypracování revizního znaleckého posudku od nezávislého znalce ustanoveného postupem dle § 56 správního řádu. Jelikož tak neučinil, nelze jím zjištění skutkový stav považovat za dostatečně zjištěný, neboť se opírá o rozporné podklady.

S ohledem na výše uvedené dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí napadeného žalobou žalobce a), nebyl zjištěn úplně a vyžaduje zásadní doplnění. Soud proto rozhodnutí napadené žalobcem a) bez jednání zrušil [§ 76 odst. 1 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že tato vada nastala již v řízení na prvním stupni, zrušil soud i předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu o povolení k nakládání s vodami (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

V dalším řízení, které vodoprávní úřad povede po vrácení věci k novému projednání, bude vázán následujícím právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.):

Nové řízení se povede podle právní úpravy vodního zákona ve znění zákona č. 186/2006 Sb., tzn. dle právní úpravy účinné v době podání první žádosti osoby zúčastněné 1) o vydání povolení k nakládání s vodami [neboť právě tato žádost vyústila ve vydání rozhodnutí zrušených v obnoveném řízení a následně i ve vydání rozhodnutí napadených žalobou žalobce a)]. Přejícná ustanovení k vodnímu zákonu totiž v § 127 odst. 1 věty druhé stanoví, že řízení zahájená a neskončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů, přičemž na tento případ se nevztahuje žádná z výjimek předvídaných tímto ustanovením. Proto zruší-li správní soud pravomocné rozhodnutí, vrací se věc do stádia odvolacího řízení (popř. řízení v I. stupni), přičemž správní orgány jsou povinny řízení opětovně ukončit vydáním nového rozhodnutí, a řízení se tak stále vede o původní žádosti, jejímž podáním se datuje zahájení vodoprávního řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, dostupný na www.nssoud.cz). V samotném novém řízení pak bude třeba nejprve vyjasnit trvající rozkol mezi posudkem Ing. M. a posudky doc. S. z roku 2008 a 2012. Vodoprávní úřad za tímto účelem sám ustanoví znalce postupem dle § 56 správního řádu pokud možno zcela nezávislého nejen na žalobci a) a osobě zúčastněné 1), ale rovněž i na ostatních účastnících předmětného vodoprávního řízení. Úkol pro ustanoveného znalce bude primárně znít na

vyhodnocení rozdílů mezi posudkem Ing. M. a oběma posudky od doc. S. (samozřejmě není vyloučeno i zadání dalších otázek, uzná-li to vodoprávní úřad v souvislosti s novým řízením za potřebné). Na základě výsledků revizního posudku vodoprávní úřad vyhodnotí, zda lze osobě zúčastněné 1) udělit povolení k nakládání s vodami za stejných podmínek jako prve, či zda je třeba podmínky zásadním způsobem změnit či doplnit, anebo zda je nakládání s vodami nepřípustné a žádost bude nutno zamítnout.

Určité obtíže může představovat skutečnost, že u pravobřežní MVE sice došlo k zrušení nakládání s vodami, nikoliv však stavebního povolení, které tak zůstává i nadále v platnosti. Při řešení této situace bude třeba vyjít z ustanovení § 15 odst. 7 vodního zákona, které stanoví, že v případě zániku povolení k nakládání s vodami vodoprávní úřad rozhodne o podmínkách dalšího trvání, popřípadě odstranění vodního díla, které umožňovalo nakládání s vodami. Vodoprávní úřad si proto nejprve vyjasní otázku nakládání s vodami prostřednictvím revizního posudku (viz výše), a poté:

- 1) v případě, že nové povolení nakládání s vodami bude možno vydat buďto zcela beze změn (bez nových podmínek), nebo s nově stanovenými podmínkami, jejichž realizace však nebude vyžadovat žádné stavební úpravy vodního díla, vodoprávní úřad určí, že dosud existující stavební povolení je i nadále plně použitelné, a tuto skutečnost zmíní v odůvodnění nového rozhodnutí o nakládání s vodami;
- 2) v případě, že bude možno vydat nové povolení nakládání s vodami, ale bude v něm potřeba stanovit nové podmínky, pro jejichž realizaci bude nezbytné provést na vodním díle určité stavební úpravy (tzn. nové povolení k nakládání s vodami bude nezbytně vyžadovat změnu stavby), vyzve vodoprávní úřad žadatele k zahájení příslušného stavebního řízení, a v případě obdržení příslušné žádosti stavební řízení spojí s probíhajícím řízením o nakládání s vodami (§ 140 správního řádu) a vydá společné rozhodnutí, které bude obsahovat jak výrok pro nakládání s vodami, tak výrok o povolení souvisejících stavebních úprav daného vodního díla;
- 3) v případě, že nové povolení nakládání s vodami nebude možno povolit a žádost bude muset být zamítnuta, vodoprávní úřad vyhodnotí, zda stavba pravobřežní MVE může i nadále existovat jako jiná stavba, nebo jestli bude nutno přistoupit k některému z rozhodnutí dle § 129 stavebního zákona (v návaznosti na § 15 odst. 7 a § 115 odst. 1 vodního zákona).

Zcela nad rámec výše uvedeného Krajský soud v Praze poznamenává, že se ve věci již nezabýval vypořádáváním dalších námitek žalobce a), neboť zrušuje-li soud rozhodnutí správního orgánu z důvodu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nemusí se zabývat správností právního posouzení věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001-37, dostupné na www.nssoud.cz). Nicméně s ohledem na dosavadní vývoj kauzy lze očekávat, že námitky uplatněné v této žalobě budou s velkou pravděpodobností vznášeny i v novém řízení po zrušení napadeného rozhodnutí a i nadále mohou být jádrem sporu. Zdejší soud proto považuje za nanejvýš vhodné, aby se alespoň v rámci *obiter dictum* pokusil vyjasnit zásadní žalobní body:

Není pravdou, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 11. 2012, že by odborné vyjádření prof. Š. bylo nepřípustným důkazem neexistujícím v době rozhodování

správního orgánu. Předně není pochyb, že se tímto odborným vyjádřením zabýval vodoprávní úřad (viz str. 4 povolení k nakládání s vodami ze dne 9. 11. 2011), což samo o sobě vylučuje, že by tento důkaz v době rozhodování neexistoval. Bez ohledu na to navíc vyplývá přímo ze spisu, že žalobce a) odborné vyjádření prof. Š. připojil v rámci podání ze dne 20. 10. 2011, které bylo dne 27. 10. 2011 doručeno vodoprávnímu úřadu, přičemž usnesení, jímž vodoprávní úřad účastníkům ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu stanovil lhůtu 15 dní pro podávání návrhů a důkazů, bylo právnímu zástupci žalobce a) doručeno dne 14. 10. 2011. Žalobce a) tudíž předložil odborné vyjádření prof. Š. dříve, než nastala koncentrace řízení, a proto toto vyjádření nelze považovat za nepřípustný důkaz. Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že toto odborné vyjádření svým obsahem nikterak neřeší otázku řešenou protichůdnými znaleckými posudky, tj. zda provoz pravobřežní MVE může či nemůže omezovat ostatní vydaná povolení k nakládání s vodami, ale řeší spíše stav dříve povolené levobřežní MVE a svým obsahem jde spíše o podklad použitelný pro žádost o vydání vodoprávního rozhodnutí v souvislosti právě s touto levobřežní MVE. Pro účely nyní projednávané věci proto soud považuje za zcela dostatečné zdůvodnění vodoprávního úřadu (viz str. 4 jeho rozhodnutí ze dne 9. 11. 2011), že závěry a výpočty této studie nemohou mít na stanovení podmínek povolení k nakládání s vodami pro osobu zúčastněnou 1) žádný vliv. Nedůvodná je žalobní námitka upozorňující na nedostatečnou identifikaci oprávněného subjektu. Z výroku povolení k nakládání s vodami jasně vyplývá, že oprávnění bylo uděleno osobě zúčastněné 1). Není problém, aby podobným způsobem vodoprávní úřad formuloval i výrok případného dalšího rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami vydaného v novém řízení. Chybí-li ve výroku doslovný výčet hlavních účastníků řízení ve smyslu § 68 odst. 2 věty první správního řádu, jedná se o ryze formální pochybení, které samo o sobě nemůže mít vliv na věcnou stránku rozhodnutí. Rovněž nelze souhlasit s názorem žalobce a) uvedeném v bodě šest jeho žaloby. V řízení o povolení k nakládání s vodami (§ 115 v návaznosti na § 8 vodního zákona) není konání místního šetření povinné a jeho provedení zcela závisí na uvážení vodoprávního úřadu. Konání ústního jednání je povinné pouze v případě ovlivnění vodních poměrů v územních obvodech několika obcí (§ 115 odst. 3 vodního zákona), což sice v daném případě nelze úplně vyloučit (přeci jen jde o problematiku na rozhraní katastrálních území obcí Čelákovice a Káraný), nicméně ve vztahu k možnému dotčení práv žalobce a) je tato skutečnost zcela irelevantní. Na důkazy použité v řízení byl žalobce a) upozorněn v rámci písemnosti ze dne 10. 10. 2011, č. j. 100/81600/2010 (oznámení o zahájení obnoveného řízení a usnesení dle § 36 odst. 1 správního řádu), která byla jeho právnímu zástupci doručena dne 14. 10. 2011. Argumentace porušením práv vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu je tudíž zcela lichá. Nové řízení o nakládání s vodami se po povolení obnovy řízení mělo řídit právní úpravou účinnou v době podání původní žádosti (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, dostupný na www.nssoud.cz), nikoliv právní úpravou účinnou v době zahájení nového řízení, jak se domníval žalobce a) ve své replice ze dne 30. 7. 2012 (zřejmě tak usuzoval z dikce § 179 odst. 2 správního řádu, kde se však řeší pouze kolize starého a nového správního řádu ve vztahu k obecnému použití dozorců a mimořádných opravných prostředků). K porušení povinnosti vodoprávního úřadu vést spojené řízení o nakládání s vodami a stavební řízení (viz novela vodního zákona č. 150/2010 Sb.) proto v dané věci nedošlo. Navíc v době vedení obnoveného řízení o nakládání s vodami bylo stavební řízení ukončeno pravomocným stavebním povolením ze dne 22. 4. 2010, což spojení obou řízení vylučovalo. Právní moc stavebního povolení byla prolomena teprve na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, nicméně

tou dobou již bylo zase pravomocně ukončeno obnovené řízení o nakládání s vodami. Námitka žalobce a) ohledně nespojení obou řízení je proto lichá, tato řízení se od zahájení obnoveného řízení vzájemně nikdy „nesetkala“ jako neukončená, proto jejich spojení by ani při případné aplikaci právní úpravy účinné od 1. 8. 2010 nebylo proveditelné. Skutečnost, že žalovaný přiznal postavení účastníka řízení osobě zúčastněné 3), nemůže mít na posouzení věci samé žádný vliv. Ve vztahu ke zkrácení práv žalobce a) je pak zcela lhostejné, že do řízení naopak nebyl přibrán provozovatel MVE v Brandýse nad Labem, neboť případného opomenutí účastnických práv by se měla dovolávat právě ona osoba, mající za to, že je účastníkem řízení (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 1 A 34/2014-43). Údaje stanovené vyhláškou Ministerstva zemědělství č. 7/2003 Sb., o vodoprávní evidenci, ve znění účinném do 1. 1. 2014, slouží pouze pro účely evidence orgánů vodohospodářské správy a jejich absence v rozhodnutí nemůže představovat žádný zásah do práv a povinností jiných osob. Absence těchto údajů už vůbec nemůže zakládat neurčitost rozhodnutí, je-li z jeho obsahu jinak zřejmé, co bylo předmětem projednávané věci. Pozdní vyřízení žádosti žalobce a) ze dne 3. 11. 2004 a upřednostnění jiné žádosti později podané bylo třeba řešit jinými prostředky nápravy (opatření proti nečinnosti), v rámci žaloby napadající rozhodnutí potvrzující vydané povolení k nakládání s vodami je naopak tato otázka zcela bezpředmětná.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci a), který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), a to v částce, která činí 11.200 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny za právní služby ve výši 8.200 Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 2.100,- Kč v roce 2012 [převzetí a příprava zastoupení + sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění novely č. 399/2010 Sb.], dále jeden úkon právní služby po 3.100,- Kč [sepsání repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění novely č. 486/2012 Sb.]; dále se výsledná částka sestává ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Pokud je o ostatní podání učiněná v tomto řízení jménem žalobce a), soud shledal, že tato podání byla svým obsahem pouze opakováním podání již učiněných, případně jimi byly rozšiřovány žalobní body po lhůtě pro podání žaloby, tudíž na ně nelze nahlížet jako na důvodně učiněné úkony právní služby, a proto je na místě v tomto rozsahu náhradu nákladů řízení nepřiznávat (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Do nákladů řízení rovněž není započítána náhrada za DPH, neboť právní zástupce žalobce a) soudu jednak nedoložil, že je registrován jako její plátce, a navíc ani nevznese požadavek na její náhradu. Částku 11.200 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci a) k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalobce b) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť vůči žalobci a) neměl úspěch a vůči žalobci b) náhradu nákladů řízení nepožadoval. Žádná z osob zúčastněných nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné z nich neuložil soud plnění povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 27. 11. 2014 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková